

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LESLIE AYLA

THE CRINGIEST BOOK YOU'LL EVER READ

thick

THE DNF SERIES

thick

Copyright © 2024 by Leslie Ayla

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının veya yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Kapak: [Havoc Heart Designs](#)

Düzenleme: [Bossy B Editing](#)

Çeviri Kitaplar

 Telegram

İçindekiler

[Adanmışlık](#)

[DNF serisi hakkında not](#)

[1. Bal Küpü](#)

[2. Ateşli Kıç Parçası](#)

[3. Lookie-Loo](#)

[4. Sugarplum](#)

[5. Spunky](#)

[6. Arı Benim Bekçim](#)

[7. Sekşi, Kibar ve Beceriksiz](#)

[8. Fumbling Folikülleri](#)

[9. Artıları ve Eksileri](#)

[10. Pacis ve Cuddles](#)

[11. Porno Yıldızları](#)

[12. Ağda Beni Bebeğim](#)

[13. Mağara Dalışı](#)

[14. Cömert Ganimet](#)

[15. Ice My Cookies](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar hakkında](#)

[Ayrıca](#)

-

Pampoentjie. Tuhaflığımla mükemmel bir uyum. Burada kaldığın için mutlu değil misin?

DNF serisi hakkında not

THANKS İÇİN KONTROL OUTThe
DNFBookstore

Serisi! Bu küçük dizinin ne olduğunu bilmiyorsanız, sizi aydınlatmamıza izin verin.

Sizi korkutmak için buradayız. Kitabınızı bırakmanızı ve derin bir nefes almanızı istiyoruz. "Bunu *gerçekten* okudum mu?" diye düşünmenizi istiyoruz. Okuyabileceğiniz en acıklı ama en iyi aşk hikâyelerini tırnaklarınızla kazıyarak okumanızı istiyoruz.

DNF Challenge için hazır mısınız? Öyleyse, DNF Bingo Kartını indirmek için bu [bağlantıya](#) tıklayın! Sosyal medya hesaplarınızda paylaşın ve kaç kitap okuyabileceğinizi görün! Eğer tüm seriyi bitirmeyi başarırsanız, tebrikler, seni küçük hasta sapık, BINGO'yu kazandın!

Bir

Bal Küpü

Zelda

M MİDE RUMBALARI, bana planladığımdan çok daha uzun süredir bu i le u ra tı ımı hatırlatıyor. Saate hızlıca bakınca ak am yemeği vaktinin çoktan geçtiğini anladım. Buzdolabı yiyecek olarak çok az  eyim olduğunu gösteriyor.

Kutsal shitake mantarları.

Yine market alı veri i yapmayı unuttum, değil mi?

Bir şeyler sipariş etmek için çok geç ama Peppy's Pepperoni'nin hâlâ açık olacağını biliyorum. Gecenin serinli inden korunmak için montumu alıp kapıdan  ıkıyorum.

Ve koridorda kısa dur. Keman çubuklarını kabartıyorum.

Kom ularım -iki çok seksi, çok ba lı adam- çok tutkulu bir kucakla manın ortasında apartman kapılarına yaslanmışlar. Elleri birbirlerinin lezzetli vücutlarında dolaşırken dillerinin birbirine doland ı ını görünce kadınlık organlarımda titredi ini hissediyorum. Kaz'ın Brennan'ın k  ını sıkıca kavraması,

Ve striptiz direğindeki egzotik dansçılar gibi birbirlerine sürtünmeleri işi daha da güzelleştiriyor.

Altı ay kadar önce onların dairesinin karşısındaki daireye taşındığımdan beri her ikisine de çok sağlıklı bir aşk beslediğim söylenebilir. Annem beni herhangi bir yuva yıkıcı olarak yetiştirmede ve daha da açık olanı, ikisi çok gülünç bir şekilde aşıklar, bu yüzden onlardan bir tür süper bulaşıcı cinsel yolla bulaşan hastalık gibi uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Hem Brennan - seksi itfaiyeci - hem de Kaz - tüm müşterilerinin ağzının suyunu akıtan fitness eğitmeni - fit, iyi ve sikilebilirdir. Brennan'ın karanlık görünüşü, kocasının sarışın-tanrı kişiliğiyle mükemmel bir tezat oluşturuyor. Mükemmellik timsali gibiler ve birden fazla kez çenemdeki salyaları silmek zorunda kaldım.

Onları gördüğümde bir tür ses çıkarmış olmalıyım çünkü birbirlerinden ayrıldılar; her ikisinin de yüzünde şokun saf tanımı vardı.

"Zelda!" Brennan adımı söylüyor ve yemin ederim dudaklarından mırıltı gibi bir ses çıkıyor.

Bak, olay şu.

Yemin ederim, ne zaman onlarla karşılaşsam sanki benimle flört ediyorlarmış gibi hissediyorum. Ki bu kesinlikle imkansız.

"Çıkıyor musun?" Kaz bana soruyor, kollarını hâlâ kocasına sarmış bir şekilde. Gözleri vücudumda geziniyor ve meme uçlarım ona "Merhaba!" derken tüm vücudum titriyor.

"Uh," diye başlıyorum ve etrafı karıştırmadan önce evimin anahtarlarına bakıyorum. "Evet. Bir şeyler yemem lazım ve saatin ne kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

Kendimi ortadan kaldırabilmek için kapıyı kapatıp kilitlemeye odaklanırken yüzüm tam olarak anlayamadığım bir kızarıklıkla ısınıyor.

"Tatlım, bize henüz yemek yemediğini mi söyledi?" Brennan'ın sesi arkamdan yükseliyor ve içindeki kınama vajinama doğru bir zing gönderiyor.

İçimdeki sürtük onun önünde diz çökmek ve kötü, kötü bir kız olduğum için beni affetmesi için yalvarmak istiyor.

"Evet, bal küpü, kesinlikle öyle görünüyor." Kaz'ın sesi daha da üzgün geliyor ve kendimi daha dik durmaya zorlamalıyım.

"Sana söylemek zorundayım koca oğlan, eğer benim itaatkârım olsaydın ve bana gece on bire kadar yemeğini yemediğini söyleseydin, başın büyük belaya girerdi."

Her iki adam da ben orada yokmuşum gibi konuşmaya devam ediyor ve doğal dürtülerime teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

"Biliyor musun? Muhtemelen kışını öyle bir bronzlaştırdım ki bir hafta boyunca oturamazdın," diyor Kaz sohbet edercesine.

Sonra *onların* bir çift olduğunu ve benim *onların* hiçbir şeyi olmadığını hatırlıyorum. Aslında, o kadar yalnızım ki, fasulyemi itiraf etmek istediğimden daha sık fiskeledim.

"Siz ikiniz beni daha iyi beslenmeye ikna etmeye çalışmayı bitirdiyseniz, Peppy's Pepperoni bu gece için kapanmadan önce gideyim."

Koridordan merdivenlere koşmadan önce onlara cevap verme *şansı* tanımıyorum, beşinci katımıza çıkması *sonsuz* kadar sürebilen asansörü beklememeyi seçiyorum.

Gürültülü kahkahaları beni merdivenlerden aşağıya kadar takip ediyor ve onlarla herhangi bir etkileşimden sonra her zaman içimde kalan şehveti üzerimden atmam bir dakikamı alıyor.

Capitanis'leri komşum yaptıklarında üst kattaki birinin beni cezalandırma ihtiyacı hissettiğini hissediyorum - hem de çok. Beşinci kattaki tek iki daire biziz ve binanın diğer sakinleriyle neredeyse hiç iletişim kurmuyorum. Muhtemelen bunun en büyük nedeni evden çalışmam ve sadece market alışverişi ve en iyi arkadaşım Edie'yle dışarıda geçirdiğim tek tük geceler için ortaya çıkmam.

Dışarıdaki rüzgar beklediğimden çok daha soğuk, ama en azından bir kez olsun montum yanımda, onu üzerime geçiriyorum ve bir kez daha, gece yarısına yakın olsa bile, benimle yürüyüşe çıkacak sevimli bir köpek yavrum olmasını diliyorum.

Hayalini kurduğum pofuduk kürk topunu düşünerek DNF kitapçısının vitrinine uğruyorum. Tüm dünyada en sevdiğim yerlerden biri. İnsanların bitiremedikleri kitapları ikinci evlerini bulabilmeleri için bağışladıkları kullanılmış bir kitapçı.

Whychoose romanslarına olan aşkımlı ilk orada keşfettim ve ilk DDlg kitabımı orada buldum. İnsanların anlamadıkları için çöpe attıkları şeyler inanılmaz.

Vitrinde, sonsuza dek evlerine dönmeye hazır bir sürü yeni kitabın yer aldığı yeni bir sergi var ve sabah uygun bir saatte yataktan kalkıp oraya gidebilmek ve güzel kitapçıkları başkalarının eline geçmeden alabilmek için zihnime bir not düşünüyorum.

Yarınki planlarım için heyecanlıyım ve peynirli pizzanın güzelliği beni teşvik ediyor, yolun geri kalanını Peppy's Pepperoni'ye kadar yürüyorum ve karnımı doyuruyorum.

En sağlıklı yemek değilse ne olmuş yani? Bu beni mutlu ediyor ve kimse bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez. Bekar olmanın avantajlarının tadını çıkarabilirim, değil mi?

İki

Ateşli Kış Parçası

Zelda

"Y EEHAW!"

Tamam. Yani ben kendimi a l k ı ş l a y a n bir eziğim.
Kim?

umurunda bile mı?

Doldurulmuş hayvanlarım ve evcil hayvan taklitlerimle -
yani tüm sevgimi ve ilgimi verdiğim bitkilerle- dolu sevimli
dairemde tezahürat yapabilecek tek kişi benim.

Ayrıca, iyi bir neşeyi gerçekten hak ediyorum. Geçen
geceki gece yarısı pizza kaçamağımdan sonra kendime daha
iyi bakmam gerektiğini fark ettim. Her ne kadar bir şeker
babam ya da bir babacığım olsun istesem de, öyle bir
babam yok ve bütün gün evde oturarak da olmayacak.

Yeni görevime başladım.

Zelda 101'e göz kulak olmak.

Birinci adım: Yiyecek satın al. Yatağımdaki peluş ayılarla
yaptığım çeşitli tartışmalardan sonra, sonunda

Şunlar. Neden kendimi insanlara ihtiyacım olandan daha fazla zorlayayım ki?

İkinci adım: Bir yemek planı oluşturun. Sağlıklı olmak zorunda değil ama en azından günde iki öğün yemek yemeliyim. Bunu yapmak biraz daha zordu ama sonunda internetten bir arkadaşımın yardımıyla çözdüm.

Üçüncü adım: Her iki günde bir en az bir yürüyüş yapın. Kendimi Edie'den başka biriyle sosyalleşmeye zorlamak zorunda değilim ama temiz havaya ve en azından asgari düzeyde egzersize ihtiyacım var. Ve şimdiye kadar, son beş gündür, listemdeki her şeyi işaretlemeyi başardım. Kıcımlı kaldırıp yemek yapmak için telefonuma hatırlatıcılar bile koydum.

Bu yüzden 'Yeewhaw' dedim.

Bir müşterim için web sitesi hazırlamam gereken sıkı bir teslim tarihinin ortasında, akşam yemeği için fırına bir şeyler atmak üzere durdum. Normalde doğrudan çalışacağım bir şeydi.

Böylece, fırında çöreklerim varken görevlerime odaklanabilirim.

-lezzetli, tereyağlı, sarımsaklı çörekler- ve kahve bardağım ağzına kadar dolu.

Bu proje sırasında birden fazla kez kafamı masama vurdum. Müşteri özellikle zor biri ve neredeyse tüm önerilerimi geri çevirdi, bu yüzden bir kez olsun yaptığım her şeyden memnun olmaları, tam zamanında gelen büyük bir ego artışı.

İllustrator'da bir süre yeni logo seçenekleriyle uğraştıktan sonra değişiklikleri cehennemden gelen müşteri sürtüğüne gönderiyorum. İğrençlik ortadan kalkınca, arka plana dalıp bir gece önce yaptığım değişiklikleri test edebiliyorum.

Çok geçmeden zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ve kokusunu aldığım HTML kodlamaya gömülmüş oluyorum.

Duman.

Ve sadece bir koku da değil.

Ve nerede duman varsa? Benim hayatımda, bu kesinlikle yangın var demektir.

Lanet olsun.

Fırın için zamanlayıcı kurmadım, değil mi?

Mutfak tanrılarına ya da beni dinleyebilecek başka kim varsa onlara küçük bir dua ederek, çok şirin açık plan mutfağıma koşuyorum. Ama o kadar uzağa gidemiyorum. Neden? Çünkü muhtemelen mutfağım yanıyor.

Hayır, fırınım değil, ocağın üzerindeki aspiratör bile değil. Uh-uh. O kadar şanslı değilim.

Tüm mutfağım yanıyor.

Nasıl oldu da daha önce hiçbir koku almadım, bilmiyorum. Duman dedektörümün neden çalışmadığı ise daha da büyük bir soru. Ne olursa olsun, artık bu konuda bir şey yapamam çünkü *mutfağım yanıyor!*

Mantıklı beynim acil servisi aramam gerektiğini bilse de tek düşünebildiğim bebeklerim, bitkilerim ve her yere saçılmış eşyalarım oluyor.

Bir seçim yapamadan ya da başka bir hamle yapamadan ön kapım yumruklanıyor. Gerçekten sert, korku filmi gibi bir vuruş. Beni tamamen donduruyor.

"Zelda! Aç şu lanet kapıyı!"

Oh, lanet olsun. Hayır. Bu Brennan olamaz mı? Zaten benim kendime bakamayan bir aptal olduğumu düşünüyor.

"Zelda! Bebeğim, bu kapıyı açmalısın, yoksa kıracağım!"

Mutfak yangını yüzünden zaten başım bir sürü belada ve bina sorumlusu hasara bir de kırık ön kapıyı eklemem gerektiğini öğrenirse ne olacağını öğrenmeye pek hevesli değilim.

Ve... şansıma, Brennan içeri omuz atarak girmeye karar verdiğinde kapıyı açtım.

Bunu nasıl bilebilirim?

Dairenin içine düşüyor.

"Hay Allah! Üzgünüm, iyi misin?" Telaşla haykırdım.

Şansına - cidden, bazı insanlar çok şanslıdır - oldukça emin ayaklıdır ve yüzüstü düşmez, bunun yerine iki adımda kendini yakalar.

"Zelda, bebek kız, iyi misin?" Brennan önündeki manzarayı incelerken endişesi yüzüne kazınmış bir halde soruyor.

Orada öylece durmuş, şaşkın şaşkın ona bakarken bir an sonra gerçeklik tekrar yüzüne çarpıyor. "Evet, evet, ben iyiyim," diye mırıldanıyorum, yangının ve Brennan'ın aniden ortaya çıkmasının şokunu atlatmaya çalışıyorum.

"Mutfağınız cehenneme dönmüşken neden hala burada olduğunuzu söyler misiniz?"

Ağızımdan çıkacakları kontrol edemiyorum. Ciddiyim. İşe yarayacağını düşünüyorsanız duman solumayı suçlayalım.

"Kendimi ateşli bir kışa dönüştürebilecek miyim diye bekliyordum."

Yüzü. Tanrım, yüzü.

Yüz hatlarından geçen duygu yelpazesi o kadar çeşitli ve geniş ki, düpedüz öfkeye varana kadar etkileniyorum.

"Tanrı aşkına. Zelda. Çık lan dışarı. Yangın söndürücün var mı?"

İstemiyorum. Ama şu aşamada ona istemediğimi söylemekten çok korkuyorum çünkü zaten bana çok kızgın. Ayrıca içeri girip bebeklerimi almak istiyorum ama içimden bir ses bu öneriyi yaparsam benden pek memnun olmayacağını söylüyor.

Dudaklarından daha renkli kelimeler dökülüyor, çok seksi dudaklarından. Yüzümün kızarmasını kontrol edemiyorum ve sanki o anda dairemde bir mutfak yangını yokmuş gibi ayaklarıma bakıyorum.

"Dışarıda bekle," diye emretti. "Kaz itfaiyeyi aradı. Bizim evden yangın söndürücüyü getireceğim." Bana bıkkın ve endişeli bir şekilde bakıyor, devam etmeden önce başını sallıyor. "Lütfen Zelda, dışarıda bekle."

Beni de kendisiyle birlikte dışarı itiyor ve ön kapıdan aceleyle çıkmadan önce bana sert bir bakış atıyor. Ben daha bebeklerimi ya da en azından dizüstü bilgisayarımı almak için içeri dönmeyi düşünemedim Kaz elinde telefonla dışarı çıktı.

kulağına. Bakışları hemen bana odaklanıyor ve olduğum yere çakılıyorum.

Bana 'kal' kelimesini mırıldanırken, telefonda ne dediğini anlayamayacağım kadar alçak sesle mırıldanıyor. Saniyeler içinde Brennan elinde parlak kırmızı bir yangın söndürücü ile koridora geri döndü.

"Yardıma ihtiyacın var mı, bun-bun?" Kaz arıyor.

Cevap olarak sadece olumsuz bir sallama alır.

"Brennan el cihazıyla içeride ama çok duman var," diyor yine telefonda, ne dediğini duyabilmem için tam önümde duruyor. "Tamam, dışarıda bekliyoruz ve eğer bizi dürterse binanın alarımını çalıştıracamız. Ama sanırım her şey kontrol altında."

İşte o zaman sirenleri duyuyoruz ve olan biten her şey beni yakalıyor.

Bacaklarım çöküyor, ama yere düşmeden önce iki güçlü kol beni sarıyor, sakinleştirici bir kucaklamayla beni çevreliyor.

"İyisiniz, tatlım. Sana sahibim."

Üç

Lookie-Loo

Zelda

H NİYE buraya geldim ki?

Brennan'ın tişörtünü giyerek, mutfak yangınından kaynaklanan duman ve su hasarına yakalanmayan tüm bebeklerimle birlikte yedek yataklarında kıvrıldım.

Nasıl yapacağınızı söyleyeyim. Çok basit, gerçekten. Onu kaybettim. Tamamen kaybettim. Kaz beni kollarına aldıktan sonra, şimdiye kadar yaşadığım en büyük ağlama krizine yenik düştüm. Bir kızı suçlayamazsınız; daha önce hiç evimin alevler içinde kalmasıyla yüzleşmek zorunda kalmamıştım.

Sonunda Kaz beni onların evine taşıdı, o sırada kırmızı kıyafetler giymiş kalabalık bir erkek grubu daireme akın etti. Küçük mutfak yangınıyla mücadele ettikleri süre boyunca beni dikkatle salladı ve bana yakın durdu.

Küçük deyip durdular ama bana *büyük* geldi. Çok büyük.

Neredeyse gecenin çoğunda üzerinde oturduğum tek gözlü yılan kadar büyüktü.

Bir krizle karşı karşıyayken kalın bir üyeyi düşünmek muhtemelen yapılacak şey değildir, ancak ben neysem oyum ve bu konuda utanç duymayacağım.

Evli olsa bile onun benim derinliklerime inmesini hayal edebilirim.

Sonunda Brennan içeri girdi, bana bir bakış attı ve duş alıp hemen yatağa girmemi emretti.

Karşı koyacak gücüm yoktu. Şimdi buradayım.

Boş yataklarında. Onların kıyafetlerini giyerek. Lezzetli sandviçlerindeki et olmayı hayal ederek.

Evim, cayır cayır yanan mutfakım ya da dün gece muhtemelen fazla sulanan ya da yanan bitkilerim için kesinlikle çıldırmıyorum.

Hayır.

Bunu düşünmüyorum. Azıcık bile.

Kapı çalınıyor ve ben daha cevap veremedim Kaz'ın seksi yüzü içeri giriyor.

"Hey, seni uyumaya bırakmak istedim ama Brennan kalkıp onunla birlikte evinizdeki hasarı kontrol etmeniz gerektiğini söyledi."

"Sorun değil; zaten kalkmıştım," diye mırıldanıyorum kendimi yataktan dışarı itmeden önce.

Ben iri bir kıyım. İki kalın kalça, bazı erkeklerin bana kendi posta koduma ihtiyacım olduğunu söylediği kadar büyük kalçalar ve çok büyük olmanın yanlış tarafında olan göğüsler. Brennan yapılı. Ama en büyük gömleği bile yaramaz yerlerinden fazlasını örtecek kadar büyük değil. Ve bu sabah her şey kafamda uçuşurken, Kaz'ın tam önünde durana kadar bu gerçeği unuttum... zar zor giyinmişim.

Bakışları yavaşça vücudumda geziniyor ve bunu şefkatli bir sevgilinin yumuşak okşaması gibi hissediyorum.

En gizli zevk bahçem sıkıştı, boşluk şimdi onun mavi gözleri bana bakarken çok açık. *Aşağıda.*

Sonra onun evli olduğunu hatırlıyorum. Yakışıklı, saçma sapan bir itfaiyeciyle evli ve ben bir şekilde evli bir adamı baştan çıkarmaya ve kızdırmaya çalışan bir şıfıntıyım.

Hiç düşünmeden üzerimi örtmek için yataktan çarşafı kapıyorum ama bunu yaparken battaniyeleri ve yastıkları da beraberinde çekiyorum ve yatak takımları çığ gibi yere yuvarlanıyor. Onları kapıp ait oldukları yere koymak için acele ederken, çok kötü bir şekilde üzerime sardığım çarşaf aşağı kayıyor ve bacaklarıma dolanıyor. O kargaşada Kaz bana yardım etmek için öne çıktı ve ikimiz birlikte...

Evet, tahmin ettiniz millet.

Battaniye ve yastık yığınının içine yuvarlanıyoruz, bacaklarımız ve kollarımız bir şekilde birbirine dolanıyor ve sonunda yüzüm onun uyluklarının V kısmına oldukça güzel bir şekilde yerleşiyor ve Bay Muhteşem ağzını tam kasıklarına dayıyor.

Ciddiyim. Bunları uyduramam.

Hello Kitty iç çamaşırlarımı giydiğim için mutlu mu yoksa üzgün mü olmam gerektiğinden tam olarak emin değilim.

Bekle... Bu da ne? Kaz...

"Amımı mı kokluyorsun?"

Bana cevap vermiyor. Onun yerine hırlıyor. Dağ adamı gibi hırlıyor ve tekrar kokluyor.

Muhtemelen buna sevinmemeliyim. Ama ağlıyorum.

İçinde bulunduğum durum beni vurduğunda, koca bedenimin hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde ondan uzaklaşıyorum ve koşarak uzaklaşıyorum. "Kahretsın! Özür dilerim. Çok özür dilerim. Bırak da giyineyim ve sikinden kurtulayım. Hayır. Kahretsın. Hayır. Saç demek istedim. Saçımdan çıkacağım."

Onun ya da Brennan'ın gözlerinin içine bakmak istemiyorum, bu yüzden tüm bunlara neden olan lanet çarşafı yerden alıp üzerime sarıyorum ve onların dairesinden geçip doğruca kendi daireme gidiyorum.

Sadece geri dönemeyeceğimi hatırlamak için. Mutfağım eski ihtişamından eser kalmadığı gibi, evimin anahtarı bile yok.

Diğer tek seçeneğim Edie. Ancak Edie, ona ulaşmak için çarşıdan başka bir şey giymeden şehrin bir ucundan diğer ucuna gitmem gerektiği anlamına geliyor ve ben de bu kadar özgüvene sahip değilim.

Edie ve çarşafli toga. Ya da Kaz ve Brennan ve benim utanmaz bir yuva yıkıcı olduğum hakkında rahatsız edici bir konuşma. Rekabet yok, gerçekten.

Ayaklarım sanki kendi akılları varmış gibi asansöre doğru hareket ediyor, ama ben düğmeye basamadan sert, saçma sapan bir ses adımı söylüyor.

"Zelda, bir hamle daha yaparsan pişman olursun."

Brennan'ın sözleri karşısında utanç içinde başım öne eğildi. Belli ki Kaz'ın ona aramızda neredeyse neler olduğunu anlatmasına yetecek kadar zaman geçmişti. Taşınmak zorunda kalacaktım. Muhtemelen şehri terk etmeliyim.

Hay Allah. Fiddlesticks. Lanet olsun.

Yavaş adımlarla dairelerine dönerken gözlerimi önümdeki zemine dikiyorum. Kapılarına vardığımda, beni içeri almak için kenara çekilen Brennan'ın çoraplı ayak parmaklarını görebiliyorum. Ruh halim dibe vuruyor; kendime olan güvenim dibe vuruyor ve sallanan kırım botlarımın içinde titriyor. Aslında çizme giymiyorum ama ne demek istediğimi anladınız.

Kendimi onların oturma odasında buluyorum, Kaz bir bacağını diğerinin üzerine atmış, kanepede rahatça oturuyor ve iki dakika önce bile hiçbir şey olmamış gibi görünüyor.

Kaka deliği.

Bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Duygusal çekmecemde yeterince kaşık kalmadı. Tek yapmak istediğim yatağıma geri dönmek ve dış dünya yokmuş gibi davranmak. Daha da iyisi, kocaman bir battaniye kalesi inşa etmek ve zombiler beni yemeye gelene kadar içeride kalmak istiyorum.

"Zelda, bebeğim. Otur," diye emrediyor Brennan.

Yere çöküp bağdaş kurarak oturuyorum ve üzerimi örten kocaman çarşaf için çok şükrediyorum.

Kaz benim maskaralıklarım karşısında elini yüzüne sürüyor ve sanki bir gülümsemeyi saklamaya çalışıyor gibi

görünüyor - çöp parçası

Kaka deliği.

Brennan, "Kaz bana orada neler olduğunu anlattı-" diye söze başlıyor.

Ama şu anda bu konuşmayı yapacak kaşığım olmadığını söylediğimde şaka yapmıyordum, bu yüzden iyi bir gününde bile aşağılık dürtülerini zar zor kontrol eden çocuksu bir kadının yapabileceği tek şeyi yapıyorum.

"Nah-nah-nah!" Parmaklarımı kulaklarımda tutarken avazım çıktığı kadar bağıriyorum. Tek elimle tutamadığım çarşaf tekrar aşağı kayıyor ama önemli değil çünkü oturuyorum ve hala örtülüym.

Brennan'ın ağzı şok içinde açıldığında, bağırmaı kesiyorum ve bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyorum.

Kaz'a bakıyor, omuzları kızgınlık ve öfkeyle kaskatı kesilmiş, ama umurumda değil. Beş yaşında bir çocuk gibi görünmem ve ses çıkarmam umurumda bile değil. Ben tam olarak buyum ve zaten şehirden ayrılacağımı düşünürsek, Küçük'ümle ya da en azından onun bir versiyonuyla tanışmış olmaları önemli değil.

"Zelda, lütfen, birkaç şey konuşmamız gerek-"

Kaz bu kez deniyor ama kimin konuşmaya çalıştığı önemli değil; ben kararımı verdim. Kaçınmak hayatta kalmanın anahtarıdır.

"Nah-nah-nah-nah!"

"Yeter, Zelda!" Brennan havlıyor ve sesimi neredeyse anında kesiyor.

Ağzım kapanıyor ve gözümü kırpmadan ona bakıyorum. O iki kelimeyle, hiçbir Dom ya da Babanın yapmadığı bir şeyi yapmayı başardı.

"Eğer bir konu hakkında konuşmak istemiyorsanız, sorun değil. Sen söyle. Bununla birlikte, bu konu hakkında konuşacağız."

Tekrar başlamak için ağzımı açıyorum ama o akla hayale gelmeyecek bir şey yapıyor ve bana öyle bir bakıyor ki neredeyse geriye doğru sallanıyorum.

Ve Niagra Şelalesi bacaklarımdan arasından fışkırıyor.

"Şu anda bunun hakkında konuşmak zorunda değiliz. Travmatik bir şey yaşadın ve Kaz ve ben buna saygı

duyacağız. Ama işaretle.

Sözlerim; oturup bunu tartışacağız. Yeterince açık olabildim mi?"

Yanıt olarak başımı aşağı yukarı sallıyorum ve o da bana bir kez daha bakıyor.

Kavurucu sıcak bakışlardan kendiliğinden yanmadan önce "Evet, efendim," diye mırıldanıyorum.

Dört

Sugarplum

Zelda

MOST DAYS, itaatkar olmayı seviyorum.

Tamam. Çoğu gün değil. Belki sadece doğru Dominant'ı bulduğumda.

Bekle. Bu da yalan. Doğru Dom türünü hiç bulamadım. Fudgestickles. Ben neden itaatkârım ki?

Brennan bana 'Ne dersem onu yapacaksın' diyor ve karşı koyacak gücüm yok. Çok sıcak. O ateşli. Onun için sahip olduğum tek şey bir grup 'Evet, efendim'. Bana Brennan Bossy McBossypants Yasası'na göre kurallar ve düzenlemeler listesini verdiği süre boyunca Kaz orada oturuyor ve tüm kanarya sürüsünü yemiş sinsi bir kedi gibi bize sırtıyor.

Kanunların dökümünü mü istiyorsunuz? Tamamdır.

Mutfağımı tamir ettirdikten sonra eve döneceğim. Sadece bu da değil, Edie'lerde bile kalamam. Hayır, bana göz kulak olabilmeleri için onların boş yatak odasında kalmak zorundayım.

Yemek günde en az iki kez tüketilecek ve bunun *zaten* benim koyduğum bir kural olduğunu söylememe fırsat bile vermedi.

kendi başıma buldum.

Ve en iğrenç kural? Görünüşe göre, onlarla birlikte yaşarken, daha sağlıklı bir iş/yaşam dengesine sahip olmam gerekiyor. Biraz fazla çalıştığımı nasıl bildiğini Tanrı bilir, ama işte gördünüz.

Arada sırada fazladan birkaç saatini ayırmazsa bir kız tüm projelerine nasıl yetişebilir ki?

En kötüsü mü?

Dürüst olmak gerekirse, neden ona defolup gitmesini söylemediğimi bilmiyorum.

Brennan McBossypants kim olduğunu sanıyor da bana ne yapıp ne yapmayacağımı söylüyor?

Ama onu memnun etmek istiyorum. Her şeyden çok, onu kızdırmak ya da neredeyse kalp krizi g e ç i r e c e k m i ş i m gibi bana bakmasını istemiyorum.

Bundan önce onlarla neredeyse hiç konuşmadım. Dürüst olmak gerekirse, koridorun karşısında oturan insanlardan kaçınmak için onlardan mümkün olduğunca kaçındım. Bu yüzden onun endişesini ya da kınamasını tam olarak anlamıyorum, ancak derin bir parçamın çok yumuşak ve sıcak hissetmesine neden oluyor. Bu yüzden sineye çekiyorum ve devam ediyorum.

Şimdilik.

Eğer çok fazla götleşirse, Edie'nin yanına giderim. Ne derse desin.

Olabilir.

Muhteme

len.

Her ikisi de şu anda işler ve ben de onların dairesinde gerçekten işimi yapabileceğim nadir sessiz anlardan birini yaşıyorum. Mızımız bir kız değilim -cidden değilim- ama onların etrafta dolanmaları ve genel olarak 'yüzünüze bakmaları' her ne kadar sevimli olsa da

-Yapılması gerekenlere konsantre olmamı çok zorlaştırıyor. Ve 'kısıtlı' çalışma saatlerimle, geride kalmaya başlıyorum.

Telefonumdan gelen bir bip sesi dikkatimi yaptığım testten çekiyor ve çevrimiçi arkadaşlarımdan birinden gelen mesajı görünce yüzümdeki kocaman gülümsemeye engel olamıyorum.

Okuyacak yeni bir şeye ihtiyacım var. Tavsiyen var mı?

Tatlım, haftalardır bir şey okumadım.
İşler çığırından çıktı.

Mina: GASP! KÖTÜ ZINGY! ŞİMDİ DNF'E GİT!

Büyük harflerle yazdığım mesajlara kıkırdıyorum. Sadece çok heyecanlı, çok küçük ya da çok kızgın olduğunda böyle oluyor. Hah. Yani, çoğu zaman, sanırım.

Tamam Kaptan!

Bana bir başparmak yukarı emojisi gönderiyor, ardından iki kahverengi göz beni süzüyor. Telefonumu kilitleyip dizüstü bilgisayarımın ekranına bakmadan önce bir kıkırdama daha duyuyorum. Kocaman bir iç çekişle telefonu kapatıp çantamı alıyorum. Korkunç ikizlerin eve gelme ihtimaline karşı kısa bir not düştükten sonra kapıyı arkamdan kapatıyorum ve dünyadaki en sevdiğim ikinci yere doğru yola çıkıyorum.

DNF gelmiş geçmiş *en harika* kitapçı.

Herkes ve her şey, hatta sevilmeyen kitaplar bile ikinci bir şansı ve ikinci bir evi hak eder. Ve DNF kitaplara bu şansı veriyor. Kendini birazcık sevilmemiş hisseden biri olarak - tamam, birazdan da fazla- oraya gitmeye ve yeni hazineler bulmaya bayılıyorum.

Sahipleri renkli bir gruptur ve kapıdan her girdiğinizde kendinizi evinizde gibi hissedersiniz.

Oraya gitmem için beni ikna etmene gerek yok.

Temiz hava ve yürüyüş bana iyi geliyor, her ne kadar sulu, kalın kalçalarımın arasında çok sinir bozucu bir kızarıklık olsa da. Yazın ortasında maksi elbiseyle yürüyüşe çıkılmayacağını bilmem gerekirdi zaten.

Dükkana vardığımda, kızarıklık biraz acıtıyor, ama dişlerimi sıkıyorum ve gizlice hacimli elbisemden bir parça sıkıştırmaya çalışıyorum.

Bacaklarımın arasındaki etekle sürtünmeyi yatıştırmaya çalıştım.

Tezgâhın arkasındaki çalışanlardan biri el sallıyor ve ben de gülümseyerek ön taraftaki vitrine yöneliyorum. Neyse ki beklediğim kitap hâlâ orada duruyor ve sanki biri onu elimden alacakmış gibi hemen kapıyorum.

Biraz daha göz gezdirmek için kendime izin veriyorum, ödemeyi yapıp geri dönmeden önce yığırıma iki kitap daha ekliyorum.

Ve şans eseri -ya da benim- güzel pastel kapağa bakmakla o kadar meşgulüm ki önümde neler olduğuna yeterince dikkat etmiyorum ve kocaman bir duvara doğru yürüyorum. Belki de duvar değildir. Belki sadece çok sert, çok yontulmuş, çok cazip bir göğüs.

"Kahretsin Zelda, iyi misin?" Kaz, ellerini kollarımın üst kısımlarına sarıp beni sabitlerken söylüyor. Ne yazık ki bu, elimdeki kitapların kaderlerinden kurtuldukları anlamına gelmiyordu. Hepsi devasa bir kelime şelalesi gibi yere düştü ve seksi, müstehcen ifadelerden oluşan düzensiz bir karmakarışıklığın içinde ayaklarımızın dibinde birikti.

Kaz onları almak için hemen eğilir. Tek sorun ne? Ben de aynı *anda aynı* şeyi yapıyorum. Tabii ki yapıyorum. Hayatım şu anda o kadar büyük bir klişeler ve saçma aksilikler kümesi ki şaşırmıyorum bile. İkimiz kafa kafaya çarpışıyoruz ve bunun şokuyla geriye doğru düşüp koca popomun üzerine düşüyorum. Neyse ki yeterince yastıklamam var, bu yüzden çok fazla acımıyor. Gerçekten acıyan tek şey kahrolası gururum.

En azından Kaz da bana doğru eğilirken başını ovuşturuyor ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için diğer elini uzatıyor.

Ciddiyim. Bu adamın bu kadar baştan çıkarıcı olmayı bırakması gerekiyor. "İyi misin, Şekerparem?" diye soruyor, sesine endişe karışmış, Kaşları birbirine çarptı.

"Uh, evet. İyiyim. Her şey yolunda." Sözcüklerimin üzerinde tökezliyorum, sesim tam bir aptal gibi çıkıyor, ama nedense bana dünyanın en sevimli yarattığıymışım gibi gülümsüyor.

Belki de aptal olan Kaz'dır. Ya da belki de kafasını sandığından daha sert çarptı ve şimdi Kaz'ın beyin sarsıntısı ya da hafıza kaybı var ve benim onun tipi olmadığını ve çok yakışıklı bir itfaiyeciyle evli olduğunu ve yeminlerini bozmak üzere olduğunu hatırlamıyor.

Ve artık kafamdan çıkma vaktim geldi.

Benim iç konuşmalarım sırasında, artık tepemde dikilmemek için çömeliyor ve yere düşen kitapları toplamaya başlıyor.

Kalbim durdu.

En üstteki kitap, hayran olduğum DDİg kitabından başka bir şey değil - sadece babaları ona bakarken yürümeye başlayan bir bebek gibi davranan yetişkin bir kadını değil, aynı zamanda üç babaya sahip olduğu kitabı da içeren açıkça sapıkça bir kitap.

Tercihlerini belli etmenin yolu, Zelda.

Her ne kadar pek çok insanın aktif olarak katılmadıkları sapkınlıkları içeren kitaplar okuduğunu düşünsem de, bunun komşularımın benim hakkımda bilmesini istediğim bir şey olduğundan hala emin değilim.

"Oh! Bu iyi bir kitap," diyor Kaz, söz konusu kitabı bana uzatarak. "Bence hoşuna gidecek, özellikle de iki babanın sonunda Küçük'ü ilişkilerini tamamlamak için bir üçüncüyü aradıklarına ikna ettikleri bölüm."

Bunu sıradan bir şekilde söylüyor. Sonra ellerimi tutuyor ve sanki ondan daha ağır değilmişim gibi beni rahatça yukarı çekiyor. Sonra öne doğru eğilip beni yanağımdan öpüyor ve dükkândan çıkarken bana el sallıyor. "Evde görüşürüz, şekerim."

Şu anda hayatım ne halt ediyor?

Fiçc

Spunky

fizz

"P UDDING PIE, sana söylüyorum... kesinlikle buna hazır."
Kızgınlığımı saklamak için mücadele ediyorum.
ama Brennan isteksizliğiyle beni kızdırıyor. Seksi komşumuza taşındığından beri aşığız. O bizim için mükemmel bir tamamlayıcı. Onunla ilgili her şey bize uyuyor. Özellikle de o lezzetli, kalın ve sulu kalçaları. Bu sabah kukusunu yüzüme dayadığında ve o kalçalar beni boğmakla tehdit ettiğinde, öldüğümü ve cennete gittiğimi düşündüm. En son Brennan'la ilk tanıştığımda bu kadar çabuk sertleşmişim ve o da elini pantolonumun içine sokmuştu.

"Bu salonda oturdu ve parmaklarını kulaklarına sokarak bizimle konuşmayı reddetti. Sizce ikimizin açık bir ilişki içinde olduğumuzu ve onunla çıkmakla ilgilendiğimizi konuşmaya hazır mı?"

"Evet."

Sinirli bir nefes çekti. "Zelda'nın ağzında emzikle yerde sürünmesini izlemek istediğini söylediğinde çığlık atarak binadan kaçmayacağını mı sanıyorsun?"

"Evet."

Bu sefer bana gözlerini devirdi.

Şimdi daha az sinirli hissediyorum - ruh halimi neşelendirmek için hayatımın aşkını kızdırmak gibisi yok.

"Kaz," diye ısıriyor.

Ses tonundaki bıkkınlık karşısında dudaklarım kocaman bir gülümsemeye dönüştü. "Oh, kıvılcım, çok kolaysın."

Yanıt olarak hırılıyor, ben de hemen ellerimi savunmak için havaya kaldırıyorum.

"Sakin ol koca adam. Açıklayacağım," diye başlıyorum, koltuğa geri oturup yanımdaki yeri okşuyorum. Oturana kadar benden bir şey öğrenemeyeceğini anlayacak kadar beni iyi tanıyor.

"Bildiğiniz gibi bugün DNF kitapçısına gitti. Öğle yemeği isteyip istemediğine bakmak için buraya uğradım ve notunu buldum. Kasabada benimle bir şeyler alması için onu baştan çıkarabileceğimi düşünerek peşinden gittim, ancak bana çarptı ve kitap yükünü düşürdü. Ne aldığını tahmin bile edemezsiniz."

Etkili olması için duraklıyorum ve tehditkâr bir şekilde öne doğru eğildiğinde kocaman bir kahkaha patlıyor.

"Küçüklerini Şımartmak."

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. Onun için ateşi başlatmamı istiyor.

"Biliyorsun... o kötü yangından sonra hastane yatağında mahsur kaldığın son seferde sana okuduğum kitap. İki babalı, Dom ve Küçük kıslı olan mı?"

Fark edince yüzü aydınlanıyor ve yüzündeki o güzel sırıtma, aptalca davransa bile kocamı neden bu kadar seksi bulduğumu bir kez daha hatırlatıyor.

Her zamanki pragmatist ve kötümser tavrıyla ısrarcı olmaya devam eder. "Sadece yeni bir kitap denemediğini kim söyledi?"

Öfkeli bir nefes verirken başım koltuğa yaslanıyor.

"Şu anda yatağı doldurulmuş ayılarla dolu. Zelda'ya iyi gününde karnını doyurması için güvenilir ve dolabı tulumlarla dolu. Ne istiyorsunuz peki? Yaşam tarzına uygun olduğuna dair imzalı bir anlaşma mı?"

Brennan'ın eli kalçamdan yukarı kayıyor ve yavaşça pantolonumun içinde uyuyan yılanı yaklaşıyor. "Yani," diye fısıldıyor kulağıma, alt lobumu dişlerinin arasına sıkıştırmadan önce, "Acıtmaz."

Kulaklarımla omzum arasındaki yumuşak deriyi emiyor, parmakları nihayet hedeflerine ulaştığında muhtemelen başka bir morluk bırakıyor.

Uyuyan yılan artık uyumuyor. Bunun yerine, tek gözlü anakonda tükürüyor ve birinin onu evcilleştirmeye çalışmasına hazır.

Bu adamın neredeyse hiç çaba sarf etmeden motorumu hala çalıştırabiliyor olması beni şaşırtmamalı, ama şaşırtıyor. Bundan şikayetçi olduğumdan değil.

"Başka neyin acıtmayacağını biliyor musun?" diye soruyor, sesi hâlâ omurgamdan aşağı bir ürperti gönderen alçak bir törpü.

Cevap olarak başımı sallıyorum, kelimeleri bulamıyorum çünkü kaba, nasırlı parmakları sertleşmiş çubuğumun etrafını sarıyor.

"Tüm o tatlı kıvrımların aramıza sıkışmış olması."

Sikeyim.

"Sence onun ıslak, karanlık mağarası iki kaşifimizi de aynı anda kaldırabilir mi?" Bana şimdiye kadarki en çılgın, en saçma soruyu soruyor ama elinin ereksiyonumda aşağı yukarı hareket edişinden dolayı bunu şimdiye kadar söylediği en seksi şeylerden biri olarak görüyorum.

Tamam, aynı zamanda onun dar amını sikerken onun sert sikini benimkine bastırmanın en büyük fantezilerimden biri olduğu gerçeği de var.

Eli direğimi ovmaya devam ediyor, ucundaki prekumu çekiyor ve yağlama için kullanıyor. Uzmanlıkla

Benimle ve benden önceki yılların deneyiminden gelen hareketler, beni dakikalar içinde uçurumun kenarına getiriyor.

Ve sonra sikik durur.

"Daha da iyisi," diye tekrar fısıldıyor, boynumun iç kısmında muhtemelen iz bıraktığı yeri yalıyor. "Onun güzel amını d llerinle doldurmanı izleyece im. Onu  iftle tirmene izin vereceğim ve onu tıkayaca ım, böylece ben onun sıkı bakire k  ını almadan önce tohumunla dolu kalacak. Ve onunla i im bittiğinde, o deliği de kapataca ız. Güzel küçük kızımızı d llerimizle dolduraca ız. Bu konuda ne düşünüyorsun, ateşli  ocuk?"

Dudaklarımdan dökülen inilti saf bir çaresizlikten kaynaklanıyor. Sadece Brennan beni bu şekilde harekete geçirmek için tam olarak ne s yleyece ini biliyor.

"Evet. O bizim küçük d l s rt   m z olacak. Siktir, Bee. Bunu bizim kadar istemesine ihtiya ımız var. İstemezse  l r m."

Çaresiz kelimeler dudaklarımdan dökülürken, kocamın eli sikimin üzerinde hareket ediyor, bu sefer beni o kadar sert ve hızlı kaldırıyor ki muhtemelen yarın a rım olacak, ama buna de ecek.

Kızımızı hayal ederken elinin her yerine bo almak - ki o bizim olacaktı, lanet olsun - d llerimizle dolu ve kaplı olmak o kadar ateşli bir düşünce ki, yükümü bo altıyorum.

"Zelda  imdi burada olsaydı, ikimizi de yalayıp temizlemesini isterdim," diyor Brennan, neredeyse konuşur gibi, d lle kaplı parmaklarından birini ağzına sokup emerek temizlerken.

Ve sonra onu duyuyoruz.

Yumuşak bir inilti. Zevk dolu bir inleme. Bir serbest bırakma.

Gözlerim Zelda'nın ayakta durduğu, elini ete inin altından k lotunun içine soktu u  n kapiya kayıyor.

Altı

Arı Benim Bekçim

Zelda

SO... kendinizi izlerken kendinizi parmaklamak
Komşuların onu giymesi muhtemelen en iyi fikir değildir.
Ama dürüst olmak gerekirse, kendim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Hiç yoktu.

Eve geldim, masum bir şekilde, misafir odalarına girmeye ve onlar beni yemeğe çağırana kadar iki ateşli komşum yokmuş gibi davranmaya hazırdım.

Ama oradaydılar.

Kanepede.

Tüm dünyanın görmesi için.

Peki bir kız ne yapmalı? Kaçıp saklanır mı? Ben mi? Asla.

Mantıklı olan tek şeyi yapıyorum. Parmaklarımı külotumun içine o kadar sokuyorum ki açgözlü kediciğimin tüm kolumu yutmamasına şaşıyorum.

Herhangi bir aksiyon yaşamayalı çok uzun zaman oldu. Gülünç derecede çarpıcı iki erkeği birlikte izlemek, öngörülebilir gelecekte gelebileceğim en yakın şey.

Ve dürüst olmak gerekirse, o kadar dikkat dağıtıcı, ağız sulandırıcı ve düpedüz cezbedici ki, tüm düşünce süreçlerinin pencereden uçup gittiğinden eminim.

Artık çok geç. Elim kurabiye kavanozundayken yakalandım. Gerçek anlamda.

Kaz tamamen uygunsuz bir şey söylemek için ağzını açıyor -sanıyorum- ama bu tür bir konuşmayla başa çıkacak zihinsel ya da duygusal kaşığa sahip değilim.

İki adamı sarmaş dolaş gördüğümde kaçamam. Ama onlar benim onları izlediğimi gördüklerinde kesinlikle kaçabilirim. Ancak, ben daha arkamı dönüp dairelerinden kaçmayı düşünmeden Brennan'ın saçma sapan ses tonu üzerime hücum ediyor.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyarıyor beni ve sesindeki talebe karşı koyacak gücüm kalmıyor.

Utanç ve şiddetli bir itaat etme ihtiyacı içimde savaşıyor, ama boğazını temizlediğinde, her hevesine boyun eğme dürtüsü kazanıyor. Başım öne eğik ve omuzlarım yere kadar çökmüş bir halde yavaşça dönüp onlara doğru yaklaşıyorum. İkisine de ulaştığımda, yine düzgün görünüyorlardı.

Ne yazık.

Brennan yine öne eğilip yanlarındaki koltuğu okşayarak, "Zelda, sevgilim, otur," diye emrediyor. Koltuğa yığılıp yüzümü saçlarımın arasına saklamaya devam ederken dizlerimin bağı çözülüyor. Orada sessizce ne kadar oturduğumuzdan emin değilim ama ne kadar uzun olursa olsun, yeterince uzun olmadığından emin olabilirsiniz. Beni bekleyen rahatsız edici konuşmaya kendimi hazırlamak için hiçbir zaman yeterli olmayacaktır.

Kaz öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayamadan önce "Siktir," diye mırıldanıyor. Saçlarımın arasından geri kalanını göremiyorum ama başını ellerinin arasına aldığını varsaymak yanlış olmaz. "Bu konuşmanın böyle gitmemesi gerekiyordu," diye homurdanıyor ve ardından bir nefes çekiyor.

"Hayır, kesinlikle değil, ama başlamak için bir yol. Ne buz kırıcı ama," diye karşılık veriyor Brennan. Sesi neredeyse eğlenmiş gibi geliyor ve neden eğlenmesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yok. "Zelda, tatlım. Bana bak," diyor usulca, elini önünde, tam görüş alanımda tutarak. Sert parmaklarıyla çenemi yukarı kaldırıp beni ona bakmaya zorluyor. Uzun saçlarım dökülüyor ve nihayet yüzüne baktığımda, ifadesi karşısında inanılmaz derecede kafam karışıyor.

Kabul ve anlayıştan başka hiçbir şeyle ısınmayan gözleri nefesimi keserken, dudakları hayranlıktan başka bir şey olarak tanımlanamayacak bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Sweets, ikimizden etkilendiğini varsaymak güvenli görünüyor," diye başlıyor.

Hemen araya girdim. "Çok özür dilerim! Evli olduğunu biliyorum. Yuva yıkan biri değilim, söz veriyorum!" Öne doğru eğilip ellerimi önümde birleştirerek bana inanmaları için yalvarmadan önce haykırıyorum. "Ateşlisiniz. İkiniz de. Ve tatlısınız. Ve nazik. Ama sizinle asla ilişkiye girmeye çalışmazdım. Şey... Kaz'la odada geçen gün hariç." Ne söylediğimi ve kulağa nasıl gelebileceğini fark ettiğimde inliyorum.

"Zelda!" Kaz seslenerek tiradımı daha fazla hız kazanamadan durdurdu. "Sadece dinle, tamam mı? Brennan'la bana açıklamamız için bir şans ver ve sonra hâlâ bizden kaçmak için yatak odasına gitmek istiyorsan seni durdurmayacağız, tamam mı?"

Kaz beni gülümseyerek ödüllendirirken başımı aşağı yukarı sallayarak selam veriyorum.

"Teşekkür ederim, tatlım." Brennan'ın gülümsemesi devam etmeden önce daha da genişliyor. "Öncelikle, kendin hakkında bu şekilde konuşmana müsamaha göstermeyeceğiz. Sen şimdiye kadar karşılaştığımız en tatlı kadınlardan birisin. Kesinlikle yuva yıkan biri değilsin."

Talebini kabul etmemi bekliyor ve başımı salladığımda uzanıp kalçamı sıkıyor.

"İkinci olarak, evli olabiliriz ama Kaz ve benim açık bir ilişkimiz var."

O bombayı bana hiçbir şey yokmuş gibi atıyor.

Sanki hepimiz gökyüzünün masmavi olduğunu bildiğimiz halde bana pembe olduğunu söyledi!

Uzun zamandır *çok* sevdiğim komşularımı gözetliyordum ve tüm bu süre boyunca bunu yaptığım için kendimi bir sürüngen gibi hissediyordum. Ve şimdi orada oturmuş, rahat bir şekilde, bana açık bir ilişkileri olduğunu söylüyor.

"Bu da ne *demek* oluyor?" Soru, kafamda şekillendiğinin farkına bile varamadan dudaklarımdan kayıp gidiyor.

"Şey," diyor Kaz, dikkatimi ona çekerek, "bu ikimizin de ilişkimiz dışında birileriyle çıktığı anlamına geliyor. Bazen farklı kişilerle... bazen de aynı kişiyle."

Beynim patlamak üzere. Şu anda içinde olup bitenlerin tek açıklaması bu. Düşüncelerimi bir türlü düzene sokamıyorum ve her şey bağıırıp dikkat çekmek için savaşıyor.

İlişkileri *dışında* çıkıyorlar.

Farklı insanlarla. Aynı insanlarla. Aynı zamanda.

Bir dakika. Bir dakika bekle, neden?

"Bunu bana neden anlatıyorsun?"

Kesinlikle olamaz çünkü... Yani, Kaz'dan titreşimler aldığımı sanıyordum, ama Brennan hiçbir zaman otoriter bir pislikten başka bir şey olmadı. Seksi biri, ama yine de bir pislik.

"Çünkü," diye yanıtlıyor Brennan bu kez, "koridorda karşılaştığımız andan itibaren ikimiz de sana sırlıslıkla aşık olduk. Ve seninle her etkileşime girdiğimizde, bu şehvet daha da şiddetlendi. Çok tatlısın, çok seksisin ve umutsuzca bir bakıcıya ihtiyacın var. Ve ikimiz de seni elimizde tutmak istiyoruz."

Tamam, beni bir döngüye soktular. Seksi komşularınızın size çok eşli olduklarını söylemesi hemen herkesi yakalayacaktır

hazırlıksız yakalandım. Ve tutarlı ve işbirlikçi olmadığım birkaç an olmuş olabilir. Ama...

"Bir bakıcıya ihtiyacım yok!" Duygularımı kontrol edemeyerek bağıriyorum. "Ben yetişkin bir kadını ve kendimi bu kadar uzun süre hayatta tuttum, çok teşekkür ederim." Ses tonum kibirli, kendini beğenmiş ve biraz da şımarık. Ama beni kim suçlayabilir ki? Resmen bunun için yalvarıyor.

"Dairenizde durmuş, mutfağınızın alevler içinde kalışını izliyordunuz."

Haklı olduğu bir nokta var. Geçerli bir nokta. Ama kabul etmeye hazır değilim.

"Yani?" Omuz silktim. "İtfaiyeyi aramak üzereydim."

"Bakkaldan bir şey almayı hatırlamıyorsun bile. hatta temiz hava almak için dışarı çıkın."

Gözlerimi ona dikiyorum, bu kadar ilgi göstermesine biraz şaşıyorum ama pohpohlanmayı reddediyorum. Bir şey anlatmak istediğim zaman değil.

"Affedersiniz, Bay Her Şeyi Bilirim. Son zamanlarda çok daha iyiyim. Aptal buzdolabım yandığında içi yiyecek doluydu. Ve mutfağımın yanmasının tek nedeni kendime yemek pişiriyor olmamdı!"

Sözcükler ben onları durduramadan ağızımdan çıkmıştı.

"Kesinlikle!" diye zaferle bağıırır ve hain Kaz da onunla birlikte güler.

"Neye gülüyorsunuz siz?" Karşımdaki iki aptala duyduğum öfke ve kızgınlıktan göğsüm kabararak soruyorum. Utançtan kurtulmak için can sıkıntısından daha iyi bir şey yoktur.

"Ne dediğini duymadın, değil mi?" Kaz bana soruyor.

"Tabii ki baktım! Bana kendi başımın çaresine bakamayacağımı söyledi."

Kaz başını sallıyor ve gülümsemesi yumuşak ve tatlı. Kahretsin, ben suratına yumruk atmak isterken o yumuşak ve tatlı gülümsememeli.

"Hayır, tatlım. Biz, yani Brennan ve ben, seni tutmak istiyoruz." Oh.

Öyle dedi, değil mi?

Yedi

Seksi, Kibar ve Beceriksiz

Brennan

| HAYATIMDA HIÇ BİR KADIN HAKKINDA BU KADAR KARMA DUYGULARA SAHİP OLMAMIŞTİM.

Beni deli ediyor.

O kıvrımlar, gülüşü ve içten gülümsemesi beni çok azdırıyor.

Hayata balıklama atılma konusundaki kararlılığı, sahip olduğum tüm koruyucu içgüdüleri harekete geçiriyor, o kadar güçlü ki bazen kontrol etmekte zorlanıyorum.

Bir de tatlı kişiliği ve sevimli yıkıcı doğası var ki, onu kucaklayıp gece gündüz ilgimi eksik etmememe neden oluyor.

Onun sağlığını ve güvenliğini her hiçe saydığında hissettiğim delice öfkeyi de unutmayalım.

Ama beni kızdıran şeyler bile beni ona daha da yaklaştırmaya yarıyor, tıpkı beni söndürecek olan ateşe yaklaşan bir pervane gibi.

Kaz da pek iyi değil. Sanırım o benden daha çok etkilenmiş olabilir. Aramızda bir beden olmayalı uzun zaman oldu. Açık bir ilişkimiz olduğu konusunda yalan söylemiyoruz. Ama bizim anlaşmamız çok daha ayrı. Bazen erkek ve kız arkadaşlarım oldu ve Kaz başka erkekleri tercih etti. Bir kadının onun dikkatini çekmesi nadirdir. Ama Zelda gibi bir cazibeyle karşı karşıya kaldığımız da pek olmuyor.

Parmaklarım onun gür, kıvrıkcık kumral saçlarını kazmak, yakalamak ve o kalın, dolgun dudaklarını becerebilmek için başını sabit tutmak için kaşınıyor. İri ela gözleri sadece küçük kızlarda gördüğüm masumiyetle zaman zaman bize doğru fırlatmayı sevdiği sperm arasında gidip geliyor. Ve tüm o güzel kalın kıvrımlar keşfedilmek, dokunulmak, tadına bakılmak ve tadını çıkarmak için yalvarıyor.

Sikişmek için yaratılmış mükemmel yuvarlak, büyük göğüsleri var. Her hareket ettiğinde sallanıyorlar ve onları her gördüğümde bir odun patlatmamak için muazzam bir konsantrasyon gerekiyor.

Kaz ve benim aramıza girmesi, bu konuşmayı nasıl zorlayacağımızı hayal ettiğim gibi değildi ama en başından beri zorlamamız gerektiğini biliyordum. İçinde bu kadar şımarıklık olan biri için, yüzleşmekten ve rahatsız edici durumlardan kaçınmak gibi endişe verici bir eğilimi var. Bunu istediğı için onu gerçekten suçlayamam, ancak ondan kaçmaya devam ederseniz hiçbir sorun çözölmez.

"Ne demek beni tutmak istiyorsun?"

Kaz cevap vermek için harekete geçti ve bu tartışmada onu yönlendiren kişi olmak istesem de, eğer onun için bu kadar önemliyse arkama yaslanıp bunu partnerimin yapmasına izin vermekten mutluluk duyuyorum.

"Demek istediğimiz, seninle çıkmak isteriz. Bir şeyler deneriz. Bakalım aramızda bir şeyler yürüyecek mi?"

Bakışları aramızda gezinirken güzel yüzü kaşlarını çatıyor.

"Çıkmakla birlikte olmak arasında büyük bir fark var, biliyorsun," diye karşılık veriyor, sesi güvensizlik dolu ve

Karışıklık. Vücudu sıkı bir şekilde tutulmuş, omuzları hafifçe kasılmış ve hafifçe geri çekilmiş.

"Haksız değilsin, şekerim," diyor Kaz koltuğuna geri oturmadan önce. Sol ayağı sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi sağ dizinin üzerine geliyor ve bu konuda bu kadar umursamaz olduğu için onu boğazlama isteğini bastırmak zorunda kalıyorum. "Ama birini elinde tutmak isteyip istemediğini görmek için bir ilişkiyi test etmek değilse çıkmak nedir?"

Gözleri, sanki onun hissettiklerini tam olarak anlamıyormuş gibi ona bakıyor.

"Ben aptal değilim, Kaz. Kastettiğin bu değildi."

Aptal omuz silkiyor ve ben de onun rahat tavırlarından bıkmış bir şekilde içeri giriyorum. Bize kıza mal olacak.

Onunla olan ilişkiye ne zaman bu kadar bağlandım ki?

"Haklısın, tatlım. Kastettiğimiz bu değildi."

Bakışlarını bana çevirdiğinde tek kaşı kalkıyor ve eğer güçlü, bağımsız, yetenekli bir adam olmasaydım, onun bakışları altında sinmiş olabilirdim. Ayrıca lanet bir Dom olduğum ve muhtemelen şımarık bir itaatkâra karşı durmak için bir tür omurgaya sahip olmam gerektiği gerçeği de var.

"Tavrını kontrol etmek isteyebilirsin Zelda. Şımarık bir kızın cezaları ne zaman artırmaya başlayacağı belli olmaz."

Omuzlarını dikleştirip tekrar yüzüme bakmadan önce endişesini yutmasını izlemekten keyif alıyorum.

"Belli ki ikiniz de yaşam tarzının içindesiniz," diye karşılık veriyor. "Ve kibirli, otoriter tavırlarınıza bakılırsa, siz bir Dominant olmalısınız. Ama siz bir Dom *olsanız* bile ve ben bir itaatkâr olsam bile, bu size beni cezalandırma, bana ne yapacağımı söyleme veya malınız mışım gibi bana emir verme hakkını vermez."

"Haklısın." Omuz silkiyorum. "Ama tatlım, eğer bu konuşma Kaz ve benim istediğimiz gibi giderse, seni cezalandırma hakkına sahip olacağım. Seni cezalandırmak, sana emirler yağdırmak ve -her şeyden çok- bize boyun eğişini izlemekten zevk duymak."

Onun önümde diz çöktüğünü düşününce sikim şimdiden yarıya indi.

Ve az önce aldığı geniş nefese bakılırsa, küçük itaatkârimizin da bu fikirden oldukça tahrik olduğunu söyleyebilirim. Koltuğunda kıpırdanıyor ve ben de o lezzetli kalın kalçalarının sıkışmasını izliyorum.

Ancak şimdilik, bu önemli -ama yine de sıkıcı- konuşmayı geride bırakmaya odaklanmalıyız.

"Peki," diyor, Kaz'ın pozunu taklit ederken gözlerini deviriyor ve koltuğuna yaslanıyor. "O zaman beni tutmakla neyi kastettiğini söyler misin?"

"Buna hazır olduğundan emin değilim."

Alt dudağını ısırmasını izliyorum, esprili bir karşılık vermeye çalışıyor. Onun yerine, bana bakmadan önce ofluyor, hiçbir şey söylemiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, tatlım. Sana ne demek istediğimizi söylersem buradan kaçıp Alaska'ya taşınmayacağından emin değilim." Ses tonumu eşit tutarak, herhangi bir tepki verip vermeyeceğini izliyorum. Tabii ki, dolgun güzellik hayal kırıklığına uğratmıyor.

"Eğer bana söylemezsen, buradan çıkıp doğruca Edie'ye gideceğime söz verebilirim. Kendime meraklı, sinir bozucu ve gizemli iki adamın olmadığı bir binada başka bir daire bulacağım." Kolları önünde çapraz duruyor ama yine de her şeyden çok sevimli görünüyor.

Kendini beğenmiş kibrine ve sevimli ama yine de sinir bozucu tavrına aldırmadan devam ediyorum. "Bunu senin istediğini unutma, küçük kız."

Sevgi sözcükleri karşısında gözbebekleri büyüyor ve kamışım daha da sertleşiyor.

Çok yakında, spor yaptığım odunla çivi çakabileceğim.

Şimdi de metaforları karıştırıyorum. Kahretsin, Zelda kafamı karıştırıyor.

Karşı konulmaz şehveti üzerimden atarak elimdeki işe odaklanıyorum. Kızımızı dikkatle izliyorum çünkü

Ne aradığımızı ve neye *ihtiyacımız* olduğunu açıkladığımda o bizim olacak.

"Daha önce de belirttiğimiz gibi, Kaz ve benim açık bir ilişkimiz var. Ama bunun nedeni çoğunlukla aradığımız şeyi henüz bulamamış olmamız, yani tamamen yerleşmeye hazır olmamamız. Ama seninle, ilk defa, ikimiz de tam olarak istediğimiz şeyi bulmuş olabileceğimizi hissediyoruz. Şimdi sana bunun ne olduğunu söyleyeceğim, tatlım. Ama senden dinlemeni, biraz düşünmeni ve onu ve bizi hemen reddetmemeni isteyeceğim, tamam mı?"

Başıyla onaylıyor ama şimdi öne doğru oturmuş, dizlerinin üzerinde dinleniyor. Rahatladıkça göz kamaştırıcı göğüsleri sallanıyor ve Kaz'ın beni tekrar yola getirmek ve onu motorla sürerken beni boğan o güzel süt kutularının görüntüsünden uzaklaştırmak için beni dürtmesi gerekiyor.

"Tam zamanlı bir itaatkâr istiyoruz. Sadece yatak odasında boyun eğmeyen biri."

Yutkunuyor. Ama hâlâ orada oturuyor. Kaz yanımda neredeyse kıllanıyor, ben de devam etmeden önce elini tutup sıkıyorum.

"Tavır ve cesareti önemsemiyoruz. Aslında hoşumuza gider. Karşılık vermeyecek uysal bir fare istemiyoruz. Ama itaatkârımızı istiyoruz. Küçük kızımızın *her zaman* bizim olmasını istiyoruz."

Ben söyledikçe gözleri daha da büyüyor.

Bunun çok fazla, çok erken olduğunu *biliyordum*. Ama zorlamak zorundaydı. Ve şimdi kızımızı daha doğru düzgün doğuramadan kaybedebiliriz.

Derin ve sakin bir nefes alırken Kaz'ın parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. Nasıl rol yapacağını çok iyi biliyor ama buna o da en az benim kadar hazır.

"Küçük kız demek istiyorsun, yani sen bir babasın, değil mi?"

Onun kararsız sorusu korkularımıza küçük bir umut ışığı tutuyor ve merakı karşısında duyduğumuz heyecanı bastırmak çok zor. En azından soru soruyor, değil mi? Zelda eyalet dışına çıkmak yerine hâlâ yanımızdaki sandalyede oturuyor.

"Evet, Sugarplum." Kaz sonunda konuşuyor. "Hem Brennan hem de ben Baba Dom'uz. Partnerlerimizin hepsi itaatkâr ya da Küçük değil. Daha da ötesi, hepsi bu yaşam tarzının içinde olmadı. Ama sonsuza dek birlikte olacağımız kız, son parçamız, itaatkâr ve Küçük olmalı."

Sohbete katkıda bulunduğu için onunla gurur duyuyorum ve bunu eğilip yumuşak, tatlı dudaklarını öperek gösteriyorum.

Ve Zelda'dan başkası tarafından çıkarılmayan sessiz bir inilti ile ödüllendirildim. En azından bizim ondan tahrik olduğumuz kadar o da bizden tahrik oluyor.

"Bununla biraz zaman geçirebilirim, değil mi? Bunu düşünmemi ister misin? Çünkü bu büyük bir istek."

"Elbette," diye cevap vermek için acele eder Kaz. "İstediğiniz kadar zaman ayırın. Şey... Sanırım her zaman değil. Ama. Siktir. Evet gibi. Bunu düşün ve bize geri dön."

Zavallı, zavallı, kibar, seksi kişisel antrenörüm. Ona acıyarak kolumu omzuna doluyorum ve Zelda'ya dönerken onu kendime çekiyorum.

"Gidip temizlenmeye ne dersin? Kaz ve benim yapmamız gereken birkaç iş var, sonra da akşam yemeğini eve getirebiliriz."

Ayağa fırlayıp misafir odasına koşmadan önce başını sallıyor.

Bir adım aşağı.

Sekiz

Fumbling Folikülleri

Zelda

A TAM ZAMANLI İTAATKAR.

Günün her
saati. Yirmi dört
saat.

Nasıl söylersem söyleyeyim, yine de kulağa çok korkutucu geliyor.

Gücümü bu kadar tamamen teslim edebilir miyim?

Evet, evet. Biliyorum. Tüm güç itaatkârlarda ve itaatkârlıkta da güç *var* ama kontrolü bu şekilde devretmek büyük bir mesele. Ve bir Dom ile birkaç sahneye sahip olmaktan veya bir Baba Dom ile bir oyun randevusu yapmaktan çok daha fazlasını içerir.

Bana duydukları ilginin tam ve mutlak bir zihin sahtekârlığı olduğundan bahsetmeyelim.

Şimdi, üstüme gelme. Bu benim görünüşümle ilgili değil. Söz veriyorum öyle değil.

Onlar *evli*, sonsuza dek *evli*. Onları ne zaman birlikte görsem, dünyada onlar için başka hiçbir şeyin ve hiç kimsenin var olmadığı hissini veriyorlar.

Şimdi, o iki adam bana onlar için var olduğumu söylüyorlar. Ve bununla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Bir süre önce döndüler ve eve getirdikleri akşam yemeğinin kokusunu alabiliyorum. Ancak, herhangi bir karar vermem için bana baskı yapmayacaklarını bilmeme rağmen, onlarla yüzleşmeye kendimi ikna edemiyorum.

Ama odada saklanmak da sorunumu çözmeyecek.

Fudgestickles. Bu hiç iyi gitmiyor, değil mi?

Kapı hafifçe çalınıyor ama bu sefer kimse içeri bakmak için kapıyı açmıyor.

"Şekerparem, yemeğini kapıya bırakacağım.

Eğer bize katılmak isterseniz, başımızın üstünde yeriniz var."

Kaz'ın yumuşak sesi itiraf etmek istediğimden daha fazla yatıştırıyor. Belki de onlarla yüzleşmem için gereken itici gücü sağlamaya yetecek kadar. Yine de ne söyleyeceğime dair hiçbir fikrim yok.

Ayağa kalkmak ve yatak odamın kapısına doğru adım atmak beni korkutuyor. Yemeğimi almak için eğildiğimde karnımdaki kelebekler deli gibi uçuşuyor. Salona yaklaştıkça o adımları atmak daha da zorlaşıyor ama bu seferlik büyük bir kız gibi davranmam gerekecek. Ondan sonrasını onlara bırakabilirim.

Brennan ve Kaz'ın oturduğu, yemek tabaklarını gagalarken sessizce konuştukları loş odanın kapısında dururken kalbim çarpıyor. Ortamı aydınlatmak için bir şeyler hazırlamışlar ve mumların onlara katılmam için mi yoksa kendi ambiyansları için mi yakıldığını bilmiyorum.

Titrek mum ışığı yüzlerine gölgeler düşürüyor ve gerçekleşmek üzere olan konuşmanın ciddiyetini artırıyor. Derin bir nefes alarak içeri giriyorum, sinirlerim beklenti ve endişeyle karıncalanıyor.

Odaya girdiğimi fark ettiklerinde yüzlerindeki ifadeyi çözmek imkânsız. Bakışlarının ağırlığını hissediyorum, bu da anın ciddiyetini artırıyor. Bu korkutucu bir an çünkü hayatım boyunca istediğim her şeyi elde etmenin eşiğindeyim ama belki de çiğneyebileceğimden biraz daha fazlasını ısıracam.

Kimi kandırıyorum ki? Çubuklarını gördüm. Çiğneyebileceğimden ya da rahatça sığabileceğimden daha fazlasını paketliyorlar. *Herhangi bir yere.*

Etkileyici salamlarını ve nereye tıkılabileceklerini düşünmeyi bir kenara iterek, odağımı yapmamız gereken korkunç konuşmaya geri getiriyorum.

"Şekerparem, konuşmaya hazır mısın, yoksa sadece yemek mi yiyeceğiz?" Kaz sorar.

Boğazımdaki yumruyu yutarak başımı sallıyorum. Cesur olabilirim. "Konuşalım. Ama önce yemek yiyebiliriz."

"Konuşmaya ve yemek yemeye ne dersiniz? Dikkatimizi dağıtacak bir şeyler olsun diye biraz çoklu görev yapalım mı?" Kaz'ın gözleri yumuşuyor ve elini uzatıp yanlarındaki kanepeye dokunuyor.

"Ve neye karar verirsen ver," diye ekliyor Brennan, güven verici bir şekilde gülümseyerek, "Bizim için sorun olmayacak."

Oturuyorum, farklı bir koltukta olmalarına rağmen varlıklarının sıcaklığını hissediyorum. İçimdeki Küçük, kendimi ikisinin arasına sıkıştırabilmeyi gerçekten çok istiyor ama sandalye yeterince büyük değil ve kığım da bunu başarmak için kesinlikle çok büyük.

Havadaki gerilime rağmen, onların varlığında tuhaf bir rahatlık buluyorum, ama beklentilerinin ağırlığının yakında bu rahatlığı gölgeleyebileceğini biliyorum.

"Zelda, tatlım," diye başlıyor Brennan, sesi yumuşak ama kararlı. "Teklifimizi düşündün mü?"

"Hı-hı," diye cevap veriyorum, onlar yerine tabağıma bakarak.

"Bir karara vardın mı?" Tekrar dener.

Gözlerim tekrar aşağıya inmeden önce hızlıca onlara bakıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki

her an göğsümden çıkabilir. İçimde uçuşan sinirlere rağmen, onları kısa bir süre önce birbirlerinin kollarında hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Hızlıca başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum, muhtemelen sözlü bir cevap da isteyeceklerini biliyorum. "Evet." Kelime çok yumuşak, neredeyse bir fısıltı bile değil, ama tek yapabildiğim bu.

"Emin olmalısın, şekerparem," diye uyarıyor Kaz beni ama sanki varlığı cevabıma bağlıymış gibi öne doğru eğiliyor.

Sözleri havada asılı kalıyor, aynı anda hem sessiz bir davet hem de bir meydan okuma.

Kalbim kelebeklerle birlikte çırpınıyor, korku ve heyecanın karışımı içimde dolaşüyor. Bu benim anım. Beklediğim an. Tek yapmam gereken tekliflerini kabul edecek kadar cesur olmak.

"I..." Tereddüt ediyorum, içimde sayısız çelişkili duygu dönüyor. "Kabul ediyorum."

Brennan'ın bakışları yumuşuyor, yüz hatlarında bir rahatlama belirtisi beliriyor. "Emin misin, tatlım? Bu çok büyük bir taahhüt. Sizden çok şey istiyoruz."

Bakışlarını sarsılmaz bir kararlılıkla karşılıyorum. "Eminim. İkinizi henüz çok iyi tanımıyorum ama size güvenebileceğimi hissediyorum. Son birkaç gündür olanlara bakılırsa, iyi, nazik ve hatta belki de normalde hoşlandığım tipte adamlar olduğunuz açık."

Elimi tutup sıkmak için eğildiğinde Kaz'ın gülümsemesi ışıltılı. "Sana göz kulak olacağız Zelda. Her zaman."

İçimi kaplayan huzur duygusuyla öne doğru eğilip kendimi onlara yaklaştırıyorum, keşke kanepelerindeki boş koltuğu tercih etseydim diyorum. Ne olursa olsun, bu kararın bizim için yeni bir başlangıca işaret ettiğini bilmek iyi hissettiriyor. Önümüzdeki yol zorluklarla dolu olabilir, ancak onların rehberliği ve hakimiyetiyle bu yolculuğu tüm kalbimle kucaklamaya hazırım.

İki siki de unutmayalım. Çifte horoz, çifte zevk, değil mi? Böyle bir şey olmalı. Öyle değil mi?

Ve o anda, iki Dom'umun kabulüyle çevrelenmişken - hayatım ne ki?- yardım edemem ama yerimi bulduğumu hissediyorum.

Mutfağımı ateşe vermenin bu kadar çok yan faydası olacağını kim bilebilirdi?

Brennan boğazını temizliyor ve Kaz'dan bana bakıyor. Yüzünde bir ifade vardı. Muhtemelen bundan sonra olacıklardan hoşlanmayacağımı söylüyor.

"Yani, şimdi bu halloldu. Kuralları konuşalım." Pekala, beceriksiz foliküller. Biliyordum.

Dokuz

Artıları ve Eksileri

Zelda

"T Yemek yemeyi UNUTMAYACAKSIN." Edie telefonda benimle ve yepyeni kurallarımla alay ederken homurdanıyor.

Onu suçlamıyorum. Çok fazla var. Milyonlarca. Uymam gereken kurallar ve yönetmelikler listesi onların siklerinden daha büyük. Ve inanın bana, bu oldukça etkileyici bir başarı.

Kabullenme inlemem telefona kadar ulaşıyor çünkü en iyi arkadaşım üzgün kışıma daha çok gülüyor.

Kendimi suçlamadan edemiyorum. Tüm kuralları tartıştığımızda, geçerli bir nedenim olduğu sürece, kesinlikle kabul etmediğim herhangi birini veto etme seçeneğim vardı.

Ve mutfakım alev almadan önce 'Zelda büyük bir kız olabilir' şeyini uyguladığım için, doğru beslenmemek veya günde en az bir kez temiz hava almak için geçerli bir nedenim yoktu.

Bu kurallar kolay; zaten onlara uyuyorum. Diğerlerine alışmak biraz daha zor.

Her ne kadar onlarla kalmayı *kabul ettiğimde* daha az çalışmam gerektiğini söylemiş olsalar da, çalışma saatlerimi daha fazla azaltmam gerekiyor - karlılığıma zarar verecek kadar değil, kendime ve nihayetinde onlara daha fazla zaman ayırabilmem için yeterli.

Mantıklı. Çok fazla çalışıyorum. Çok fazla müşteri kabul ediyorum ve herkese ihtiyaçları olmayan şeyler vaat ediyorum. Ve bunu yapıyorum çünkü okumaya ya da Queer Eye izlemeye ancak bu kadar zaman ayırabiliyorum.

Ayrıca onlarla *konuşmaya* ihtiyacım var. Duygularım ve diğer şeyler hakkında. Nedenini tam olarak anlamasam da benim harika biri olduğumu düşündüklerini biliyorum, ama kafamda olup bitenler hakkında nasıl birdenbire açılabileceğimi ve dürüst olabileceğimi düşündüklerini bilmiyorum.

Edie'nin sesi, iki elimle ocak ve mikrodalga fırının kapağıyla uğraşabilmek için koyduğum mutfak tezgâhındaki telefonumun hoparlöründen bana doğru kıkırdıyor. Kaz, önceden hazırlanmış öğle yemeğini ocakta nasıl ısıtacağıma dair talimatlar bıraktı ama henüz o ejderhayı öldürecek kadar cesur değilim. Bir kızarmış mutfak her kız için yeterlidir.

"Peki... yakın zamanda o zıplama çubuklarına atlayacak mısın, yoksa beni *sonsuz dek* merakta mı bırakacaksın?"

Etkileyici, nefis aletlerine yaptığı atıf karşısında kıkırdamadan edemiyorum. "Bu binmek için can attığım bir yolculuk, hem de yakında. Ama önce tüm bu kurallarla başa çıkmam gerekiyor ve henüz bir sınır konuşması yapmadık." Sakin bir nefes alarak parmaklarımı dağınık saçlarımda gezdiriyorum ve beni rahatsız eden şeyi nasıl kelimelere dökeceğimi bulmaya çalışıyorum. "Edie gibi... Ya beni ürkütecek şeyler yapmak isterlerse?"

"Seni aptal kaz," diye azarlıyor beni. "Eğer senin hoşlanmadığın, seni ürküten sapkınlıkları varsa... o zaman muhtemelen senin için tasarlanmamışlardır, değil mi?"

Kollarımı önümde kavuştururken ayağımı mutfak zeminine vuruyorum. "Ama ben onları seviyorum." Şu anda bir aynaya bakacak olsam, alt dudağımın somurtarak dışarı çıkacağını biliyorum. Elimde değil.

"Biliyorum tatlım. Ama olacağını bilmediğin bir şey için endişelenmenin bir faydası yok. Bunun yerine proaktif olmaya ne dersin?"

Gözlerimi devirirken kocaman bir iç çekiyorum. Ne olacağını biliyorum.

"Bir liste yapmam gerekiyor, değil mi?"

"Sadece küçük bir tane," diye karşılık veriyor. "Zaten yüzlerce kez yaptığın bir şey. Tercihlerinizi ve sınırlarınızı listeleyin. Yumuşak ve sert. Bunu onlara ver. Böylece onlar da bakıp size benzer bir şey verebilirler."

"Bu aptalca bir fikir."

Öyle değil. Bu harika. Çünkü o zaman Brennan ve Kaz'la yüzleşmek zorunda kalmam. Tepkilerimi eğitmek zorunda değilim ve istediğim her şeyi söylememe gerek kalmadan çıkarabilirim. Ama bu benim fikrim değil, bu yüzden bu konuda dangalak olacağım.

"Neden?" Edie her zaman saçmalıklarımın iç yüzünü görebilir. "Çünkü..." Duraksadım, mantıklı bir sebep bulmaya çalıştım.

gelmiş geçmiş en iyi fikre aptalca demek. "Çünkü! Çünkü listemde gördükleri için benim sevdiğim şeyleri yazmadıklarını nereden bileceğim?" Muzaffer bir edayla böbürleniyorum. Ve bu aslında oldukça iyi bir sebep.

Her zamanki gibi, Edie benim için bir geri dönüş hazırladı bile. Küçük olarak ikiye katlanmayan bir en iyi arkadaşına sahip olmak berbat bir şey. "O zaman sen kendininkini vermeden önce onlara listeyi yazdır. Aynı anda değiş tokuş edin. Dalavere yok. Hokus pokus yok. Kolay, limon sıkar gibi."

"Bu kadar zeki olman berbat bir şey, Edie."

"Biliyorum. Benim için bile berbat bir durum. Evrensel olarak bu kadar kıskanılmak ve nefret edilmek zor." Öyle dramatik bir iç çekiyor ki içimden kıkırdamalar fıskırıyor.

"Seni seviyorum, Edie."

"Ben de seni seviyorum, bebeğim. Şimdi korkaklığı bırak ve o listeyi yaz. Sonra erkeklerin eve geldiğinde onlara da aynı şeyi yaptır."

Hızlıca anlaştıktan sonra vedalaşıyorum ve oturup hakkımda bilmeleri gereken şeylerin listesini yazmak için bir kağıt alıyorum. *Samimi olarak.*

Ageplay. Belli oluyor. Bir kızın babasına ihtiyacı vardır. Ve oyun zamanına ihtiyacı var. Teknik olarak seksle ilgili olmadığını biliyorum, çünkü yatak odasında hiç gerilemedim, bu yüzden sanırım bu onu bir sınır yapıyor, değil mi?

Sıradaki. Kıçımda sert, çıplak bir eli umursamıyorum, ama bundan daha fazlası korkutucu. Belki de küreği doğru kullanmayı bilen bir babayla hiç tanışmadığım içindir.

Benim zor sınırlarım kolaydır. Her zaman aynıydılar ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum. Tuvalete giren her şey orada kalmalı. Ve *tüm* kanım içimde kalmalı, çok teşekkür ederim. Asla ama asla bana bir baston ya da kırbaç yaklaştırmayı düşünmeyin ve süper harika benliğimi görmezden gelmek büyük bir hayır-hayır.

İşte oldu. Tamamdır. Sayılır.

Sevmediğiniz şeyleri bir kenara bırakmak her zaman daha kolaydır. Ancak kendinizi açmak ve sevdiğiniz şeylerin sırlarını paylaşmak çok daha karmaşıktır. Ya övülmeye ve değer verilmeye ihtiyacım olduğunu anlamazlarsa? Bazı Domlar, özellikle de Baba türüne meyilli olmayanlar, ilgilerinde aşırı sevecen ve sözlü olmaya her zaman çok hevesli değildir.

Bir sonraki şeyi yazmayı düşünürken elim kağıdın üzerinde geziniyor. Bu çok sıkı bir şekilde ageplay kapsamına giriyor. Bu bir sapkınlık değil ve muhtemelen bir gereklilik de değil. Ama yapmayı çok istediğim ve kabul görmeye *ihtiyaç duyduğum* bir şey.

Bana bir çeşit ucubeymişim gibi mi bakacaklar? Yoksa onlar için çok mu küçük olacağım?

Lanet olsun. Umarım olmaz. Onlardan gerçekten hoşlanıyorum. İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

On

Pacis ve Cuddles

Brennan

S Bir şeylerin peşindeymiş.

Suçlu gibi görünmüyor mu? Ama bir şey var. Dürüst olmak gerekirse, onu ifadesini çözebilecek kadar iyi tanıyacağım günü iple çekiyorum.

Kaz hâlâ işte, ama saate bakınca fazla uzun kalmayacağı anlaşılıyor, ya Zelda? Salonda yerde oturuyor, kucağında gökkuşağı renginde peluş bir ayı ve ağzında bir emzik var. Önünde yerde duran katlanmış kağıt parçası uğursuz görünüyor ve içimi ciddi bir önsezi duygusu kaplıyor.

O kağıt parçasında ne olabilir ki? Belli ki, benim önümde tüm rahatlatıcı eşyalarına sarılacak kadar kötü bir şey.

Bekle.

Ne?

Önümde emzik emiyor.

Görünüşe göre, konu odadaki filden bihaber olmak olduğunda ben de bir o kadar aptal olabiliyorum.

Bana Küçük tarafını gösterecek kadar rahat hissettiğini fark ettiğimde içime bir sevinç doluyor.

"Merhaba balkabağım. Günün iyi geçti mi?" Suyu test ederek soruyorum.

İri ela gözleri bana bakıyor ve parlak renkli paci'yi tükürmeden önce gözlerini kırptırıyor. "Uh-huh."

"Nedir o?" Kağıdı göstererek soruyorum.

"Bir liste," diye cevap veriyor çıldırtıcı bir belirsizlikle. Sanırım kızımız küçük kafasında biraz daha az sözlü. Yani... Bununla başa çıkabilirim çünkü bu, aynı anda hem onu boğazlamak hem de onunla sevişmek istememe neden olan o şımarık tavrın daha az olması anlamına gelebilir.

Önünde çömeliyorum ve bacağına hafifçe dokunuyorum. "Bu benim için mi?"

Dudağını ısırmadan önce başı olumsuz bir hareket yapıyor. "Sen ve Kaz için. Benim sınırlarım ve tercihlerim."

Ödül olarak atılmış emziğini alıp ona uzatıyorum. Zelda'nın pembe-kırmızı dudakları lastik meme ucunun üzerinde açılıp kapanıyor.

Sikim hayatım boyunca hiç bu kadar sert olmamıştı.

"Bakabilir miyim, balkabağım?"

Zelda hızla hareket ederek listeyi kapıyor ve göğsüne bastırıyor. "Hayır! Önce seninki!"

Vay canına.

Sanırım bu da mantıklı.

"Tamam," diye yatıştırmak için acele ediyorum, ellerimi kendime saklayarak onunla birlikte yere oturuyorum.

Attığı emziği tekrar kapıyor ve ağzına geri sokup öfkeyle emiyor.

Bu beni ne kadar tahrik etse de, şu anda burada, bu şekilde, benimle olacak kadar rahat olduğu için onur duymaktan kendimi alamıyorum. Ve Kaz'ın eve gitmesine gerçekten ihtiyacım var, böylece onun listesini elimize alabiliriz.

"Benimkine şimdi başlamamı ister misin, yoksa sana neyi sevip sevmediğimi söyleyebilir miyim? Sonra Kaz eve geldiğinde başlayabilir mi?"

Bakışlarını ön kapıya çevirmeden önce benden duvar saatine bakıyor. Bu kadar yeter, muhteşem, mükemmel, sevimli bir kız.

"Kaz'ı bekleyeceğiz, güzelim. Ama o eve gelene kadar buraya gelip kucağıma sarılmak ister misin?"

Hızla ayağa fırlıyor ve saniyeler içinde bacaklarımın arasına oturuyor, tatlı kıvrımları bana doğru itiliyor. Çilekli şampuanının kokusunu alabiliyor ve yumuşak ritmik emişini duyabiliyorum. Bu hareket muhtemelen onu ne kadar rahatlatıyorsa, beni daha da fazla rahatlatıyor. Küçük kızımızı kollarımda tutarken, birbirimize uygun olamayacağımız ya da onun da aynı şeyleri istemeyeceği endişeleri aklımdan uçup gidiyor.

İstedığımız her şey onda var. Kesinlikle mükemmel.

Hiç düşünmeden başının üstünü öpüyorum ve yavaşça ileri geri sallanmaya başlıyorum. Kaz fazla uzun sürmez ve umarım akşam yemeğini de yanında getirir, böylece yemek yapmak için bu tartışmayı ertelememiz gerekmez.

Elleri kolumda gezinirken parmaklarım Zelda'nın saçlarında geziniyor ve eğitim sırasında oluşan yanığın izini sürüyor.

"Uzun zaman önce oldu," diyorum açılarak. "Genç, aptal ve eğitimdeyken." Duraksayarak derin bir nefes alıyorum, ona anlatacaklarımın bizim hakkımızdaki fikrini değiştirebileceğini biliyorum. "Ama o zamandan beri bu kadar kötü bir yanık geçirmemiş olsam da, bir kez duman solumaktan hastaneye kaldırıldım ve yaralanabilirdim... ya da daha kötüsü. İşim güvenli değil ve bunu değiştirmeyi planlamıyorum."

Kelimeleri söylemek itiraf etmek istediğimden daha zor, ama söylediğimde başka bir rahatlama hissediyorum. Bir engel daha aşıldı.

Zelda geri çekiliyor ama sadece emziğini tekrar çıkaracak ve ciddi bir ifadeyle bana bakacak kadar. "Sen bir kahramansın. Bunu neden değiştirmek isteyeyim ki?"

Ben cevap veremedim, çünkü nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum, Kaz elinde iki pizza kutusuyla ön kapıyı açıyor.

Adamım benim.

"Vay, vay, vay. Burada neyiz varmış? Bir halı kadar rahat iki böcek. İyi ki yiyecek almışım çünkü ikinizden birinin bizi beslemesine güvenmek iyi bir bahis olmazdı."

Zelda'nın güzel kıkırdaması Kaz'a gülümserken odayı dolduruyor.

"Salon pikniğimiz için davetiyemi kaçırdım mı, yoksa postayla mı gelecek?"

Kucağımdaki küçük kız bana dönüp konuşmayı benim yapmamı beklemeden önce yine kıkırdıyor. Yardım istediği kişi olduğum için mutluyum, elimle yanımızdaki zemine vurarak seksi canavar kocamı oturmaya davet ediyorum. Sivil kıyafetlerini giymiş, bu da eve gelmeden önce iş yerinde duş aldığı anlamına geliyor.

Muhtemelen kızımızı etkilemeye çalıştığını biliyorum, ama sıkı bir antrenmandan sonra kokusunu seviyorum.

"Balkabağımız bize bir liste yazmış. Ama listeyi görmeden önce onunla paylaşmamız gerekiyor," diye açıklıyorum Kaz yanıma oturup iki kutu peynirli şekerlemeyi açtığı anda.

Kaz kutudan bir dilim alır ve Zelda'ya uzatır. "Bu pek de adil görünmüyor, değil mi? Sana tanrıların yemeğini ve her şeyi getirdim."

Kaz'ın elindeki dilimden bir ısırık almadan önce başını sallıyor. Bana da aynı dilimi uzatmadan önce gülümsüyor, ama onun yaptığı gibi ısırarak yerine, ondan alıp kendi sağlıklı ısırığını alıyorum.

"Önce paylaşmak zorunda değilsin," diyor, sesi daha önce bana karşı olduğundan daha sert.

İkimiz de evde olduğumuz için küçük kafasından çıkıyor ve umarım yaptığımız bir şey yüzünden değil, konuşmak için büyük olmaya ihtiyacı olduğu içindir.

"Siz de kendi listelerinizi yazabilirsiniz. Nelerden hoşlandığınızı, yumuşak sınırlarınızı ve sert sınırlarınızı. Sonra bunları aynı anda paylaşabiliriz." Küçük konuşmasının ardından derin bir nefes alırken göğsü yükseliyor.

"Aferin kızıma." Cesaretini ödüllendiriyorum ve çarpıcı yüzü övgü karşısında güzelce pembeleşiyor.

"Ya da..." Kaz konuşuyor ve elindeki dilimden bir ısırık daha almak için ona doğru uzanıyor. "Sana söyleyebiliriz ve sen de bize listeyi daha sonra verebilirsin. Listeye eklediklerinizi şimdi değiştiremezsiniz, değil mi?"

Kocamın sözlerini anladıkça gözleri büyüyor. "Tamam," diye kabul etti. "Ama önce ikiniz söz vermelisiniz, Seninle bu ilişkiyi yaşamamı ciddiye sorun etmiyorsun. Evliliğinizi bozmak istemiyorum." Gökkuşağı ayıcığına bakarken dişleri alt dudağını endişelendiriyor.

Ne Kaz'ın ne de benim bu konuda onu rahatlatmak için yeterince şey yapmamış olmamız beni hayal kırıklığına uğrattı. Bunun üzerinde çalışmalıyız.

"Evet, Sugarplum." Önce Kaz cevap verir. "Bütün şekerlemeler, pizzalar ve çikolatalar için söz veriyorum. Daha da iyisi, protein karışımlarım için söz veriyorum."

Zelda kahkahalara boğulurken alayları istediği etkiyi yaratır. "Tamam, anlaştık. İlk kim?"

"İkimiz de oldukça uyumluyuz ve çok az tercihimiz ve sınırimız uyuşmuyor," diye onu bilgilendiriyorum.

Kaz arkasına yaslanıyor ve koltuklardan birini arkalık olarak kullanıyor. "Evet, ikimiz de hiç banyo ya da tıbbi oyun istemiyoruz." Bunu söylerken titriyor. "İğrenç olduğunu düşündüğümüzden falan değil," diye eklemek için acele ediyor. "Ama biriyle kötü bir deneyim yaşadığımız ve oraya bir daha gitmek istemediğimiz için."

Zelda başını sallayarak dikkatini verdiğini gösteriyor. Nefes alış veriş hâlâ düzgün ve henüz bacaklarımın arasından atlayıp kaçmak istiyormuş gibi görünmüyor.

"Swinging'i sevmiyorum. Açık ilişkimizden zevk alıyorum, ancak sadece diğer partnerin dikkatlice incelediği kişilerle

onaylıyor," diyorum, bir tepki için yüzünü izliyorum. "Ben de ABDL'yi umursamıyorum ama bu benim için yumuşak bir sınır. Ve ikimiz için de büyük bir hayır-hayır, aşağılama veya küçük düşürme. Bu kolay bir şey değil ve ikimizin de bunu bir partnerle yapmaktan hoşlanmadığını söyleyebilirim."

"Nelerden hoşlanırsın?" Şimdi sesi kesinlikle daha kendinden emin geliyor.

"Şaplak." Kaz bacaklarımın arasında kıpırdandığında sırtıyor. "Esaret," diye teklif ediyorum.

"Biraz orgazm eğitimi. Özellikle de eğitimsiz bir denizaltıyla." Bu yine Kaz'dan.

"Yatak odasında Küçük olmama ihtiyacın yok mu?"

Oh, tatlım.

Zelda sorarken o kadar korkmuş gibi geliyor ki elimde olmadan onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılıyorum.

"Hayır! Oh sevgilim, hayır." Cevabım kesin ama yine de devam ediyorum. "Listene şimdi bakabilir miyiz?"

Omuz silkiyor, aramızda tutuyor. "Elbette, ama... içinde yatak odası tercihlerinden daha fazlası var."

İlk Kaz kapıyor ve bana bakmadan önce listeyi hızla gözden geçiriyor. Listeyi bana verirken ve mutfığa koşmak için ayağa fırlarken yüzünde neşeli bir ifade vardı. "Hemen döneceğim!" diye sesleniyor aceleyle uzaklaşırken.

Bakışlarım listede geziniyor.

Her şey bizimkiyle mükemmel bir uyum içinde. Ve sonra en alta geldim.

Zavallı kızımız.

Cümle titrek bir elle yazılmış ve bunu bizimle paylaşmanın ne kadar zor olduğunu söyleyebilirim.

Kaz bir şey ararken mutfaktan bir kargaşa geliyor ve sonra onu bulup bize geri koşarken zafer çiğliği atıyor.

Zelda'nın elinde biberon olduğunu anlaması bir dakika sürüyor, sonra teyit için bana bakıyor.

"Yani... bu artık evleneceğimiz anlamına mı geliyor?"

Kaz ve ben onun bu cesur sözleri karşısında kahkahalara boğulduk.

34cçcn

Porno Yıldızları

fizz

"W Halımıza delik mi açıyorsun?" Brennan soruyor, ağzı çarpık bir sırıtışla yukarı kalkmış genellikle sadece benim için ayırır.

O yakışıklı ve hayatımın aşkı. Ama suratına yumruk yemeye çok yakın. "Sen neden değilsin? Gergin değil misin?"

Amcık suratlı yatak başlığına yaslanmış; kaslı kalçaları birbirinden ayrılmış, tüm vücudu 'rahat' diye bağırıyor. Haksız da değil. Zelda'yla bu akşamki randevumuz konusunda tam bir ahmak gibi davrandım. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu bir randevudan biraz daha fazlası. Listelerimizdeki mucizevi eşleşmelerden sonra, bir sahne yapmayı kabul etmek hiç de zor değildi. *Her* yönden uyumlu olup olmadığımızı görmenin zamanı geldi.

Zelda'yla uyumlu olduğumuzdan zerre kadar şüphem *olmasa* da bunu ona kanıtlamamız gerekiyor. Ve her şey ters gidebilir.

Ve lanet olsun. Ya Zelda fikrini değiştirip kk mağarasına geri dönerse ve biz de dünyanın en mükemmel kızıyla olan şansımızı kaybedersek?

Brennan öne doğru eğilip elini bana doğru uzatarak, yatağımızda ona katılmam için sözsüz bir davette bulundu ve "Aslında ben daha çok *neden* bu kadar sinirli olduğun konusunda endişeliyim," dedi.

Onun gözlemi beni duraksattı.

O haksız değil. Ben soğukkanlıyım. Ben, Kaz, süper seksiyim - bunu bilmemek aptallık olurdu - bazı B- listesi ünlülerinin kişisel antrenrym ve hiçbir şey için sinirlenmem. Asla.

Bu kız hariç.

"Bu farklı." Mantıklı gelen tek kelimeyle cevap veriyorum. "O farklı. O nemli."

Brennan yatağı tekrar okşuyor. "Hadi, ufaklık."

Bu sefer davetini kabul ediyorum ve sürünerek yatağın tepesinde ona katılıyorum. Ona doğru kıvrılıyorum, kolunu omuzlarıma dolamasına ve sarılmak için beni kendine çekmesine izin veriyorum.

"En son sana evlenme teklif etmeden önce bu kadar harap olmuştum," demeye karar verdim.

"Değildin," diye gülerek homurdandı, ses tonundaki şok açıktı.

"yleydi de. Gmleğimi iki kez değiştirmek zorunda kaldım çünkü terden sırsıklam olmuştum. Aptal beynim beni restorandan gülerek kovacağınızı sanıyordu."

"Bir yılı aşkın süredir birlikte yaşıyorduk," diyor Brennan, konuşma uzadıkça sesi daha da şaşırmış gibi çıkıyor. "Evet diyeceğimi bilmen gerekirdi."

Karın kaslarını itiyorum ve bir şekilde tişörtün altındaki belirgin kaslar dikkatimi dağıtıyor. "Gt herif. Böyle bir şey bilmiyordum. İlişkimizin başından beri tek eşliliği küçümsediğini belli etmiştin. Birden fazla kez, aramızdaki ilişkinin gidişatından çok memnun olduğunu da açıkça belirtmiştin."

Parmakları benimkilerle birleşiyor ve elimi sıktağında çarpıcı yüzüne bakıyorum.

Brennan klasik bir film yıldızı yakışıklılığında değil. Yüz hatları sert ve yıpranmış. Yüzü mükemmel oranların ve benzersiz yara ve izlerin bir kombinasyonudur.

Bazen ona ilk görüşte şehvet diye takılmayı seviyorum. Gerçekten, aşktı.

"Tabii ki her şeyin bu halinden memnundum," diye homurdanıyor. "Sen mükemmelsin, değil mi, seni pislik? Hayatta bir kez yapacağın bu teklifi kabul etmemekle aptallık etmiş olurdum. Büyük Kaz benim kocam mı olmak istiyor? Evet amına koyayım."

Taş gibi sert karnına yumruk atarak, daha iyi bir görüş açısı elde edebilmek için onu itiyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Bunu neden hiç konuşmadık?"

"Mükemmelmışsin ve hiçbir şey seni rahatsız etmiyormuş gibi davranmayı sevdiğin için mi?"

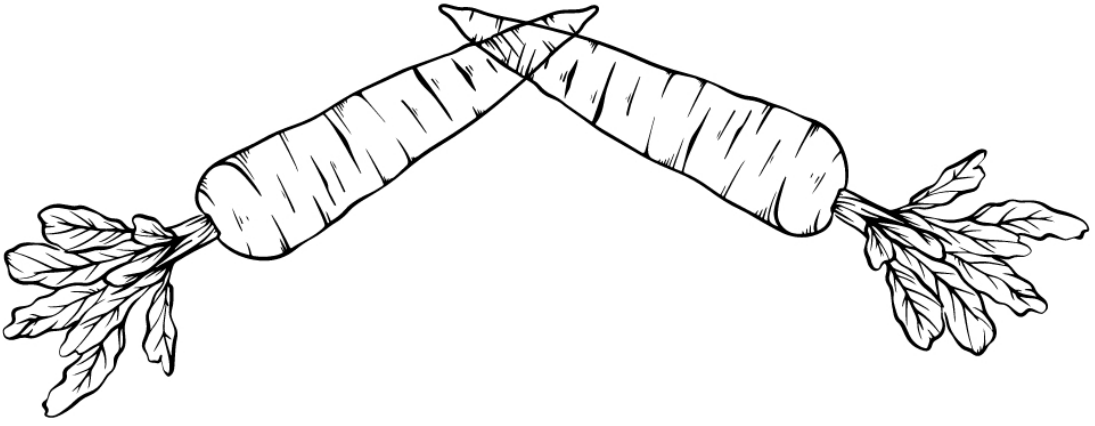
Gözlemleri her zamanki gibi tam isabet. "Böyle bir dahi değilmiş gibi davranabilirsin,

Bazen biliyorsun," diye suçluyorum, sonra eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Gel, ukala. Kızımızı alıp ilk randevumuza çıkma vakti geldi."

Bu yorumum üzerine Brennan'ın kahkahaları odayı dolduruyor ve yüzümde bir sırıtma belirliyor.

Zelda koridorun sonunda, yatak odasında bizi bekliyor. Onu almak için ana süitten çıkıp birkaç adım yürümek gerekiyor. Ancak biz giyinip kuşandık ve ondan da aynısını yapmasını istedik.

"Evet, yapalım."

Hay sikeyim. Bu dūřündūđūmden çok daha zor olacak.

Yıllardır Zelda'nın karşısında oturuyoruz. Bir o kadar uzun zamandır da onu arzuluyoruz. Tūm bu zaman boyunca sevimli kıza yavaş yavaş aşık olduk.

Ama bu farklı.

Artık o bizim. Ya da çok yakında olacak.

Ayrıca bir rahibi baştan çıkarmak için yapılmış bir elbiseyle masanın karşısında oturuyor.

Şehvetli kırmızı. Her bir kıvrımı sıkıca sarmış. Parmaklarım keşfetmek için kaşınıyor. Ama yapamayız. Çünkü *görünüşe göre...* toplum içinde hoş karşılanmıyor.

O süt beyazı baştan çıkarıcı topaklar neredeyse elbisesinin üstünden düşüyor ve çarpıcı kızıl saçları her yerde. Ellerimin o buklelerin etrafına dolandığını ve onları yakaladığını hayal edebiliyorum, böylece cesur kırmızı dudaklarını aletimin etrafında yönlendirebiliyorum.

İznim olmadan dudaklarımın arasından şehvet ve saf, katıksız bir açlık iniltisi dökülüyor. Brennan kaburgalarımın dirsek atarken kıs kıs gülüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor baştan çıkarıcı kadın, tamamen ilgisiz bir şekilde aramıza bakarak.

"Harika görünüyorsun," diyorum, o akşam belki ellinci kez.

Yüzünde çekici bir kızarıklık belirliyor ve Zelda ellerine bakıyor. Övgü sapkınlığıyla ilgilenen biri olarak iltifat almaya pek alışık değil. Brennan ve benim bunu değiştirmek için elimizden geleni yapmamız iyi bir şey.

Bir süre sonra, "Bu bana hala neyin yanlış olduğunu söylemiyor," diyor.

"Oh, sexybutt. Sorun tam olarak bu. Harika görünüyorsun. Lezzetli. Yenilebilir. Kesinlikle ağız sulandırıcı."

Zelda birkaç saniye gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra iki büklüm oluyor ve kıkırdamaya başlıyor.

"Aman Tanrım! Siz çok fazlasınız," diye kahkahalar arasında nefes almakta zorlanarak ofluyor.

Brennan'la bakışlarımızı paylaşıyoruz ve onun da benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

"Zelda," diye sesleniyor Brennan kahkahası dindiğinde. "Tatlım, sence de seksi değil misin?"

Gözleri parıldıyor, zevkle doluyor, öne doğru eğilip o nefis küreleri yukarı ve dışarı itiyor ve her şeyi alıyor

onlara bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Tabii ki seksi olduğumu biliyorum. Kıvrımlar moda," diye karşılık veriyor Zelda, koyu kırmızı dudaklarını ısırarak. "İkinize de gülüyorum. İkinizin bazen nasıl konuştuğunu dinlediniz mi? Seksenli yılların kötü pornolarından ya da büyükannemin vücut yırtmaçlarından fırlamış gibi. '

Brennan bir inilti çıkarırken burnumdan istemsiz bir homurtu kaçıyor.

Brennan, "Bu seksi," diye savunuyor.

Yüzümü düz tutmak için büyük çaba sarf ediyorum. "Çok aptalca," diye karşılık veriyor Zelda.

"Çok sıcak."

Zelda bu kez Brennan'a yine düpedüz güler. "Çok acayip."

Brennan cevap vermek için ağzını açıyor ama daha bir kelime bile edemedi Zelda elini kaldırarak onu durduruyor.

"Çok tatlı. Özel. Eşsiz. Ve bu hoşuma gitti. Siz ikiniz devam edin ve seksenlerin porno yıldızları gibi davranın. Sizinle o pornolardan birinde oynamayı umuyorum."

Bu sefer mi? Bu sefer
homurdanmadım. Boğuldum.

Kendi tükürüğümle.

On iki

Ağda Beni Bebeğim

Zelda

"**B** ŞİMDİYE KADARKI EN İYİ RANDEVU!"
Evet.

Ben de öyle dedim.

Brennan ve Kaz beni baştan çıkarmak için kötü yazılmış bir senaryoyu kullanan porno yıldızları olabilirler, ama ben lanet olası bir aptalım.

Bonus şu ki, bu adamlara kişiliğimin hemen hemen her yönünü gösterdim ve hala kaçmadılar ya da beni evlerinden atmadılar.

"Evet, tatlım, gerçekten öylesin."

İki güçlü kol arkamdan belimi sarmadan önce kelimeleri algılamak için ancak bir anım oluyor. Brennan'ın vücudu benimkine sürtünüyor, anatomisinin belli bir kısmı kendini en lezzetli şekillerde belli ediyor.

"Randevuyu biraz daha iyi hale getirmek ister misin?" Kaz ön kapıyı arkamızdan kilitleyip anahtarları yere atarken soruyor

küçük yan masa.

Brennan ve bana yaklaşırken gözlerim onda ama varlığımın her zerresi göğüslerime doğru ilerleyen bir çift ele odaklanmış durumda. Parmakları ağrıyan süt gibi etli tümseklerimi sıkıca kavrarken başım geriye düşüyor ve Brennan'ın omzuna yaslanıyor.

"O bir tanrıça," diye fısıldar Kaz, sesi huşu doludur.

"Hayır," diye yanıtlıyor Brennan. "O bir melek, düşmüş cennet bizi kurtaracak." Sonra başka bir şey söylemiyor çünkü ağzı boynumla omzum arasında tembel öpücükler bırakmakla meşgul.

Kaz önümüze geçiyor ve ağrıyan göğüslerimi yavaşça yoğuran ellerine bakıyor.

"O bir baştan çıkarıcı, şeytan tarafından bizi yoldan çıkarmak için gönderilmiş," diye karşılık veriyor Brennan'a, takılmayı sürdürerek.

Bu noktada umurumda değil. Brennan ve Kaz istedikleri kadar bayat ve saçma olabilirler. şu anda tek istediğim onlardan birinin ya da ikisinin beni doyurması.

"Biliyorum," diyor Brennan, sesi ancak fısıltıyı aşıyor. "O mükemmel. Tek boynuzlu bir at. Keşfedilmeyi bekleyen, hayatta bir kez yaşanabilecek bir deneyim."

"Benim olduğum şey," diye mırıldanıyorum, çünkü tüm pohpohlamalara rağmen biraz okşama ve birkaç seksi öpücükten öteye gidemedik, "azgın!"

"Tut, tut, sugarplum." Kaz başını sallıyor ve arkamdaki ortağına bakıyor. "Sence bizi aceleye mi getiriyor?"

Brennan cevap vermeden önce arkamdaki göğüs bir kahkaha ile gürlüyor, "Neden evet, öyle olduğuna inanıyorum. Babalarının üzerine atlamaya çalışan küçük kızlara ne yapmalıyız, yakışıklı?"

Hayal kırıklığımın iniltisi odayı dolduruyor ama iki adam da buna aldışış etmiyor. Görünüşe göre hemen yanlarında dururken kendiliğinden yanmak üzere olan süper azgın kadından habersizler.

Kaz, bir aydınlanma yaşamış gibi parmağını havaya kaldırmadan önce düşünür gibi yapar.

"Biliyorum, şekerparem!" diye haykırıyor sahte bir heyecanla. "Onu bağlayacağız ve vücuduna kötü şeyler yapacağız."

Brennan'ın elleri sürekli masaj yapmayı bırakıp yavaşça önce göbeğime, sonra da kalçalarımın iniyor. Kıcımlı kalın, engebeli çıkıntıya doğru geri çekiyor ve kısa bir an için istediğimi elde edebileceğimi düşünüyorum.

Yanılıyorum, hem de çok yanılıyorum.

Onlar sadece lanet olası bir çift armadillo humpers değil mi?

Kıç yanaklarımın arasında ereksiyonunu hissettirerek beni biraz fazla kızdırdıktan sonra Brennan -şaka yapmıyorum-beni gelin kucağına aldı ve yatak odalarına götürdü. Bunu o kadar az çaba ve telaşla yapıyor ki, kendimi peri prenseslerinin en küçüğü gibi hissettiriyor. Ve bunun için onu seviyorum.

Daha sonra, iki günahkâr erkek tarafından kovalanmaya odaklanmadığımda, muhtemelen yatak odalarına ve içindeki dekorasyona dikkat edeceğim, ama şimdilik tek görebildiğim büyük, sayvanlı bir yatak ve her boş yüzeyi dolduran mum ordusu.

Küçük, sahte, ampul mumlar.

Daha sonra itfaiyeci ve sahte mumlar hakkında bir şaka yapılabilir ama bunu itfaiyecinin kıyafetlerini yavaşça çıkarmasına odaklanmadığım bir zamanda düşüneneceğim.

Yatağın hemen önüne dikkatlice yatırılıyorum ve Brennan beni elbisemden kurtarmak için acele etmiyor.

Tam da bu sebepten dolayı bunu giymiştim.

"İşte sen busun," diyor nefes nefese bir fısıltıyla. "Bir hediye. Ne tür olduğu kimin umurunda?"

Elbise yere düşüyor ve beni tüm ihtişamımla bu iki mükemmel numunenin önünde durmak zorunda bırakıyor.

Bu çok zor.

Her kadın gibi benim de bazı anlarım oluyor.

Çoğunlukla kendime güveniyorum. Kim olduğumu biliyorum ve bunu seviyorum.

Ancak sadece bir değil, beni çekici buldukları çok açık olan iki seksi evli adamla karşı karşıya kaldığımda, orada öylece durup onların dolgun görünmelerine izin vermek her zaman kolay olmuyor.

Ama size söyleyeyim, gözlerindeki o aç bakış? Bu işi kesinlikle çok daha kolay hale getiriyor.

"Siktir," diye ısırıldı Kaz yatağa doğru yürüyüp beni yatağa itmeden önce.

Ancak o zaman yatak direklerinden gelen yumuşak deri bilezikleri fark ediyorum.

Önce ellerim, sonra ayaklarım bağlandı. Hâlâ kan kırmızısı iç çamaşırlarımın içinde olduğum için, henüz *gerçekten* iyi şeylere geçemeyeceğimizi biliyorum, ama hem Brennan'ın hem de Kaz'ın dudaklarını yalama şekliyle, sadece benim için ne planladıklarını hayal edebiliyorum.

"Şimdi, Bayan Thing," diyor Kaz, duvarı kaplayan şifonyerlerden birine doğru yürürken sohbet eder gibi. "Bu dairede ateş yakmamayı tercih ettiğimizi fark etmişsinizdir."

Karşılık olarak gözlerimi deviriyorum ama sessiz kalıyorum, bununla nereye varacağını görmek için sabırsızlıkla bekliyorum.

"Ama söz konusu itaatkârımızın zevki olduğunda, kuralları biraz esnetiriz." Uzun beyaz konik bir mum ve bir kutu kibrit çıkarır.

"Mum balmumunun günahkâr bedeniniz kadar sıcak olmayabileceğini biliyoruz, ancak yaramaz, sabırsız bir kıza babalarının liderlik etmesini nasıl bekleyeceğini öğretmek için biraz balmumu oyununu seviyoruz."

Boş kedicğim sıkıştı ve eminim külot giymemiş olsaydım, lanet yatağın her tarafına fişkırırdım.

"Kaz balmumuyla lezzetli tenine resimler çizecek. Ve ben de oynayacağım," diye uyarıyor Brennan. "Ve eğer herhangi bir zamanda balmumunu çatlatacak kadar hareket edersen, baştan başlamak zorunda kalacağız."

Kutsal iş. Dalga geçmiyorlar. Heyecan vücudumu sarıyor ama yine de içimde hafif bir sızı var.

Endişe. Korktuğum için değil. Daha çok onları hayal kırıklığına uğratacağımdan endişelendiğim için.

"Güvenli sözcüklerinizi hatırlıyor musunuz, tatlım?"

Yanıt olarak başım aşağı yukarı sallanıyor ama eğitim galip geliyor ve başımı daha fazla belaya sokmadan sözlü olarak da yanıt veriyorum. "Evet, efendim. Durmak için kırmızı, yavaşlamak için sarı ve gitmek için yeşil, git, git."

İkisi de bana gülümsüyor ve Kaz'ın mumu yakıp biraz balmumu birikmesi için yanmaya bırakmasını nefesimi tutarak izliyorum. Bu arada Brennan da aynı sandığın içinde ama daha alt bir çekmeceyi karıştırmakla meşgul. Sonunda bir şeye karar vermeden önce epeyce düşünmüş gibi görünüyor.

Duruş şeklinden ne çıkardığını tam olarak anlayamıyorum ama her ne çıkarırsa çıkarsın çok seveceğimden eminim.

"Hazır mısın, sevgili kızım?" Kaz sıcak mumuyla bana yaklaşırken soruyor.

"Evet, lütfen!"

Ağdanın ilk damlası göğsüme, sütyen çizgisinin hemen üstüne düşüyor. Sıcak yanık sistemimden geçerken acı dolu bir zevk tıslaması çıkarıyorum.

Kısa süre sonra bir damla daha ilkin katılıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan göğsümde güzel bir desen oluşuyor.

Dairedeki soğuk hava balmumunu çabucak sertleştiriyor ve tek yaptığım orada uzanmak olduğu için hareketsiz kalmak yeterince kolay. Ama Brennan henüz eğlencesine başlamadı ve bunun bu kadar kolay olmayacağını *biliyorum*.

"O nasıl, kocacığım?" Brennan sohbet eder gibi soruyor. "Ben de katılabilir miyim?"

Kaz'ın parlak beyaz gülümsemesi cevap vermeden önce odayı aydınlatıyor. "Tabii ki evet. Sende ne var?"

Brennan'ın elinde tuttuğu şeyi gördüğünde kahkahası çınlıyor ama bağlı olduğum ve hareket edemediğim için elindekine iyice bakacak şekilde pozisyonumu ayarlayamıyorum.

Ne yazık ki bunu öğrenmek için fazla beklememe gerek yok.

Çünkü o pisliğin benim için neyi var? Kabarık beyaz bir tüy.

On üç

Mağara Dalışı

Zelda

EXQUISITE İŞKENCE.

Bunu tarif etmenin tek yolu bu. Yumuşak tüyün açıkta kalan tenime kasıtlı ama zar zor dokunuşu. Brennan ve Kaz balmumunu indiği yerde sertleşmesi için bırakmışlardı ve altındaki deri hassas ve ilgi için çığlık atıyor. Beyaz işkence aletinin hafif gıdıklaması dayanabileceğim tek şey. Tüyün yan tarafıma ya da ayak tabanlarıma her yumuşak vuruşu, hareket etmemek için dudağımı ısırma neden oluyor.

Brennan, "Şuna baksana, kuçu kuçu," diye mırıldanıyor. "Ne kadar iyi bir küçük kız, emirlerimize itaat ediyor. Bizim için onun kadar mükemmel olan başka birini hayal edebiliyor musun?"

Sözlerindeki övgüden dolayı vücudum sıcaktan kızarıyor. Kaz tüyün kontrolünü ele geçirip göğsümdeki balmumu deseninin üzerinde dikkatlice gezdirirken yine doğal tepkilerimi bastırmak zorunda kalıyorum. Oynadıkları süre boyunca

Her iki adam da beni övgü ve tatlı, şuruplu sözlerle doldurdu. Öyle ki amım -bu adamlar bana ne yapıyor böyle-sırılsıklam ve oynanmak için yalvarıyor.

Ama onlar oyunlarını bitirene kadar istediğimi elde edemeyeceğimi biliyorum. Ve başka türlüünü de istemezdim.

Kaz sonunda ayak parmaklarımın arasındaki son derece gıdıklayıcı bir noktaya konuyor ve içimden kontrol edemediğim bir ürperti geçiyor. Göğsümdeki güzel balmumu portresi bu hareketle çatlıyor ve Brennan sahte bir hayal kırıklığıyla susuyor.

"Kıpırdamadan durmalısın güzelim. Başıyapıtımızı şimdi mahvedemezsin," diye uyardıktan sonra mumu çatlakların üzerine tutuyor ve damlatıyor, damlatıyor, üzerine yeni bir katman damlatıyor.

"Nasılsınız, tatlım?" Kaz üzerime diz çöküyor ve gözlerimin içine bakıp cevabımı beklemeden önce dudaklarımı sıcak bir şekilde öpüyor.

"Güzel," diye karşılık veriyor boğuk sesim. "Çok iyi, efendim. Durmayın."

Bu hayal ettiğim her şeyden daha fazlası. Babalarım fantezilerimi ve dileklerimi alıp hayata geçirdiler.

"Renginiz?" Brennan soruyor.

"Yeşil!"

Her iki adam da işkencelerine devam etmeden önce benim istekli tepkime kıkırdıyor. Bir şekilde, lanet olası beyaz tüy çoğaldı ve her iki adam da şimdi birer tane tutuyor, her biri benden bir tepki almak için ellerinden geleni yapıyor.

Ve onlar denedikçe, ben daha yükseğe uçmaya başlıyorum. Her okşayış tenime sürtünen kabarık beyaz bir bulut gibi; farkına bile varmadan süzülüyorum.

İç bacaklarımda hafif dokunuşlarını hissedebiliyorum ama kıpırdamadan durmak ve babamlar için iyi olmak dünyanın en kolay şeyi. Benden istedikleri bu, dolayısıyla alacakları da bu.

Daha güçlü dokunuşlar beni yavaşça dünyaya geri getirirken arka planda iki derin ses mırıldanıyor. Parmaklar şimdi de mumların vücudumda bıraktığı hazine haritasını takip ederek tenimin üzerinde aynı desenleri izliyor.

Bir noktada gözlerimi kapatmış olmalıyım çünkü yavaşça kırıştıtararak açtığımda dünya hatırladığımdan daha parlak ve renkli.

Ve babalarım bana hayranlık ve hayranlık ifadeleriyle bakıyorlar.

"Ne kadar muhteşem olduğun hakkında bir fikrin var mı?" Kaz yatakta yanıma oturmadan önce soruyor. Bileklerimdeki bağları kontrol etmek için eğiliyor. Onun emriyle parmaklarımı oynattıktan sonra Kaz tatmin olmuş görünüyor ve ayak bileklerime doğru ilerliyor.

O bununla meşgulken, Brennan komodinin üzerindeki şişeden bana bir yudum su ikram ediyor.

"Daha önce hiç böyle oynamadığına emin misin, şekerparem?" Brennan saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken soruyor.

Boğazımı temizlemeden önce başımı sallıyorum. "Uh-uh. Ben sadece bu tür şeyleri okudum ve internette tartıştım. Konuştuğum erkeklerin hiçbirisiyle bunu daha ileri götürecek kadar rahat hissetmedim."

Bakışlarını benimkilerden ayırmadan bana tekrar soruyor: "İşleri daha ileri götürmek konusunda hâlâ bir sorunun yok değil mi?"

"Lütfen."

Kör edici gülümsemesi beni aydınlatıyor ve beni ödüllendirdiği öpücük içimi kocaman bir ooey-gooey karmaşasına dönüştürüyor.

Ve külotumun eteğiyle alay eden güçlü parmaklar beni kışkırtmak ve işleri hızlandırmaları için onlara yalvarmak istememe neden oluyor.

"Tüm bu ağdadan kurtulmamız gerek seksi kız," diye uyarıyor Kaz vücudumun üzerinde gezinirken.

Yavaşça, dikkatlice ve cüsseleri ve katıksız erkeklikleriyle tamamen çelişen bir nezaketle, vücudumdaki tüm beyaz kabukları temizlemek için birlikte çalışıyorlar. Boyunca

Bu şekilde, her ikisi de ağıza çıkardıkları kırmızı, hassas tene dikkat ediyor ve onu ıslak, seksi öpücüklerle biberliyorlar.

Sonunda, berbat bir haldeyim.

Bir boşluğu dolduracak birine ihtiyacı olan koca bir azgın pislik yığını. Ya da iki. Yeterince eğlenceli bir oyuncakları varsa belki üç bile olabilir.

Sıcak, ıslak bir ağız sütyenimin üstündeki kenarda göğsümün kıvrımını öperken "Lütfen efendim," diye sızlanıyorum.

"Vay, vay, vay," diye cevap verir Brennan. "Şuna bakar mısın, pookie? Çok güzel yalvarıyor bile. Sence bizim kızın iyi yapamadığı bir şey var mı?" diye soruyor, dişleri sütyenime kenetlenip yavaşça aşağı çekerek göğüslerimi havaya kaldırmadan hemen önce.

Ben daha sesimi çıkaramadan, meme ucumun sert ucunu ağzına alıp emerek beni bu ıstıraptan kurtarıyor.

Brennan sanki hayatı buna bağlıymış gibi meme ucumla sevişirken, Kaz anatomimin tamamen farklı bir kısmına odaklanıyor. Ve hedeflediği yer konusunda hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Korkusuz kaşif en gizli bahçelerime doğru ilerliyor.

Kalın parmakları ıslak külotumun köşebentini kenara itiyor ve hiç duraksamadan ıslak mağaramın derinliklerine dalıyor.

Brennan kocasının sularımı höpürdeterek içmesini izlerken, "Kahretsin, seni tatmak için sabırsızlanıyorum," diye ekliyor.

Kısıtlamalar tarafından hareketsiz tutulan bedenim, onların bakımları altında yatakta olabildiğince kıvranıyor, ancak her iki adam da vücudumu fethetme görevlerinde engellenmeyecek.

Ve ben onların ödülü olmaya çok istekliyim.

Kaz'ın iki parmağı beni dolduruyor, avuç içi klitorisime sürtünürken yavaşça içeri ve dışarı itiyor. Parmaklarının sürekli girip çıkması ve küçük klitorisime sürekli baskı yapması

Aşk düğmesi, yakında beni kör edici bir orgazm olacağını bildiğim şeyin kenarında gezdiriyor.

Brennan'ın göğüs ucumdaki dişlerinin çekiştirmesi ve Kaz'ın parmaklarının içimde yarattığı his o kadar bunaltıcı ki gözlerimi açık tutamıyor ya da odaya odaklanamıyorum.

Gerek yok.

Babalarım her şeyi kontrol altında tutuyor.

"Bizim için gelecek misin, şekerparem?" Kaz sorar.

Verebildiğim tek karşılık yumuşak bir zevk miyavlaması, ama bu onlar için yeterli görünüyor.

"Tabii ki öylesin, güzel kız. Çünkü sen kesinlikle mükemmelsin, değil mi? Bizim için gel, bebeğim. Babaların için gel."

Vücudum vahşi bir havai fişek çağılayanına dönüşüyor. Gerçeklikle bağımı koparmanın bu kadar eğlenceli olabileceğini hiç düşünmemiştim ama bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Ve şanslıyım ki uzun süre beklemem gerekmeyecek. Çünkü iki babam da orada, gecenin bizi nereye götüreceğini görmeye hazır olacaklarından eminim.

On dört

Cömert Ganimet

Brennan

HER TESLİM ÇOK GÜZEL. Hayranlık uyandırıcı.

Birkaç dakika içinde, tereddüt etmeden ve düşünmeden tamamen teslim oldu. O bir erkeğin isteyebileceği en büyük hediye. İkimiz için de Noel, Paskalya ve doğum günlerimiz bir araya gelmiş gibi.

Aynı zamanda tek yapmak istediğim onun iç çamaşırını yırtmak, onu erkekliğimle doldurmak ve ikimiz de yorgunluktan bayılana kadar sevişmek. Spermlerimiz ondan dışarı ve yatağa sızıyor, beyaz kremden nehirler gibi akıyor.

Daha da iyisi. Zelda'yı ağzına kadar doldurmak ve her bir damlasının Kaz ya da ben susamış orospu çocukları gibi içmeye hazır olana kadar orada kalması için tıkamak.

Kocam da aynı şeyleri düşünüyor olmalı ki alçak bir hırıltı çıkarıyor ve bir ziyafette serbest bırakılan bir dilenci gibi kızımızın üzerine çullanıyor.

Üzerindeki kumaş parçasını yırtıp atmasını ve onu yerinde tutan bağlarla kalçalarını olabildiğince ayırmasını hayranlıkla izliyorum. Onun parlayan, cömert çiçeğine inişinde çok az incelik var. Ama bir gram bile umurunda değil gibi görünüyor çünkü yataktan kalkarken sırtı eğiliyor.

"Yine de," diye homurdanıyor Kaz uyararak.

Baş döndürücü kızımız anında donakalır. "Oh, çok güzel. Çarpıcı. Mükemmellik."

Fısıldadığım övgüler Zelda'nın içini ürpertiyor ve sersemlemiş gözleri benimkileri buluyor, beni kendine getirene kadar yavaşça kırıştırıyor.

Kızımız bir kez daha hareketsiz yatarken, Kaz ondan geriye hiçbir şey kalmayana kadar kadınlık organlarını yeme çabalarını yeniliyor ve bana da onun parlak yuvarlak kürelerine hak ettikleri sevgiyi göstermekten başka yapacak bir şey kalmıyor.

Sütyeni kesmek ya da Kaz'ın yaptığı gibi yırtmaya çalışmak istemediğimden, sol bileğini çözüyorum, kopçayı hızla açıyorum ve sağ koluna asmak için yana kaydırıyorum.

"Şimdi bu güzel memeleri sikeceğim Zelda bebeğim. Sonra o seksi ağzını açacaksın ve babanın senin için hazırladığı her damla sütü içeceksin. Anladın mı?"

Kızımızdan çok titrek, çok kısık bir fısıltı geliyor, ama sesi o kadar aç ki; duyduklarımın tereddüt ya da korku olmadığını biliyorum.

Ve Kaz cennetten bir parçayla ziyafet çekerken, ben de onun seksi kıvrımlarına doğru ilerliyor ve muhteşem kavunların etli tümseklerini ağrıyan aletimin etrafında birbirine bastırıyorum.

Eğilerek bağlantımızın üzerine tükürdüm ve yavaşça ileri doğru itmeden önce gereken kayganlaştırıcıyı ekledim.

"Siktir, Sugarplum. Göğüslerin bile mükemmel. Ödülün ne zaman bitecek?"

Zelda gözlerini aletimin başına dikmiş, memelerinin oluşturduğu et tünelinin içinden bakıyor. Ama ben

Göğüslerini sikmemin mi yoksa Kaz'ın şehir merkezindeki bakımlarının mı onu daha çok etkilediğinden emin değilim, ama gözlerindeki kayıp bakış ve çenesindeki gerginlik bana tekrar uçurumdan düşmeye tehlikeli bir şekilde yakın olduğunu söylüyor.

Ve onun tekrar, tekrar ve tekrar düşmesine izin vermekten başka bir şey istemiyorum.

Kaz elini kalçama koyuyor, bu küçük bağlantı bu işte birlikte olduğumuzu hatırlatıyor. Zelda'nın gözleri Kaz'ın parmaklarının etime battığı yere kayıyor ve dili kuru dudaklarını ısırmadan önce nemlendirmek için dışarı çıkıyor.

Tüm vücudu bir yaydan daha sıkı çekilmiş durumda ve Kaz'ın emirlerine uymak ve onun için hareketsiz kalmak için ne kadar çok çalıştığından gurur duyuyorum.

Teninin çubuğuma ipeksi dokunuşu, göğüslerinin sertliğini sıkıca sarması ve yüzündeki saf teslimiyet ifadesi beni itiraf etmek istediğimden çok daha çabuk çözüyor ve bir uyarıda bulunuyorum. "Ağzın, tatlı kız. Baban için aç."

Bir an bile tereddüt etmeden pembe dudakları aralanıyor ve dilini çıkararak hevesle teklifimi bekliyor.

Ve ne büyük bir teklif.

Ereksiyonumdan ipler ve ipler kalın beyaz köpükler uçuyor, doğrudan kızımızın diline, çenesine ve göğsüne iniyor.

Ve bizim için iyi bir küçük kız olduğu gibi, son döl patlaması göğsüne düşene kadar ağzını aynen böyle tutuyor. İşimin bittiği ve ona şimdilik verebileceğim her şeyi verdiğim belli olduğunda, dudaklarını yalamadan önce her damlayı hevesle içiyor ve benden son bir tat almaya çalışıyor.

"Artık sütünü içtiğine göre, baban için iyi bir kız olacaksın, değil mi güzel kız? Sonra da seni düz yürüyemez hale gelene kadar sikeceğiz."

Yataktan kalktım ve eğildim, derin bir öpücükle onun sulu ağzını talep ettim, onun üzerindeki tadımın tadını çıkardım

Dudaklar. Tadı daha güzel olabilecek tek şey, Kaz'ın özünün onun ağzında olmasıydı.

Onun tatlı dudaklarından uzaklaşırken Kaz, "Şimdi sıra bende," diye uyarıyor. Her zaman neşeli olan ortağım son yıpranmış sınırlarına ulaşmış durumda ve ben onun kontrolden çıkmış görüntüsünden oldukça keyif alıyorum. "Ve sizi uyarmalıyım, tatlım, bu konuda nazik olmayacağım."

Bize hediye ettiği göz kamaştırıcı gülümseme neredeyse nefesimi kesiyor. Kaz etli kalçasına vurmadan önce yatakta hevesli bir şekilde kıpırdanması, tükenmiş sikime bir hayat kıvılcımı gönderiyor.

Bu ve Kaz'ın doldurmadan önce boş kovuğuyla hizalanırken bana bakışı.

"Lanet olsun, şekerim," diye inliyor saf, katıksız bir coşkuyla. "Çok sıkı. Sıkı, ıslak ve o kadar ateşli ki yakında patlayacağım."

Zelda, Kaz onu birbiri ardına sabit bir şekilde iterken başını geriye atıyor. Sonunda kontrolünü tamamen bırakır, bağlarını çeker ve Kaz onun gerçek beynini sikerken küçük aşk düğmesine dokunduğunda terk edilmiş bir şekilde ağlar.

Elim yavaşça aletimi okşuyor, dikkatlice hayata dönmesini teşvik ediyor, böylece dümende tekrar benim sıram gelebiliyor. Beni tekrar sertleştirmek ve ağrıtmak için çok fazla bir şey gerekmiyor. Kaz'ın altın güzelliğinin kızıl saçlı prensesimizi kirletmesini izlemek kesinlikle işe yarıyor.

"Evet! Baba, lütfen," diye yalvarıyor Zelda, Kaz onu sert, hızlı ve öfkeli bir şekilde sikerken.

Daha önce ondan hiç görmediğim kadar sert, hızlı ve enerjik bir şekilde kızın içine girerken kıcındaki kaslar birbirine dolanıyor.

Geçmişte de çok gayretli olduğunu gösterdi.

"İşte bu, tatlı prenses. Hepsini al," diye ısrar ediyor ve kızın ganimetinin içinde kendini kaybetmeye devam ediyor. "Babacık için gel, tatlım. İyi bir kız gibi sikimin üzerine gel."

Zelda da tam olarak bunu yapıyor.

Adamın sikinin üzerine
boşalıyor. Muhteşem bir
şekilde.

Kaz lanet olası uçurumdan düşmeden önce bir kez daha
içine girdiğinde boğuk bir zevk çılgılığı atarken havai
fişeklerin patladığını ben bile görebiliyorum.

On beş

Kurabiyelerimi Buzla

Zelda

"F OSURUK, BU ACITIYOR!" Elimi çekerken haykırıyorum
gelen ve Sıcak boru Fırın raf. Getirmek
benim

Yanan parmağımı ağzıma götürüp acıyı biraz hafifletmek umuduyla emiyorum. Konfor alanımın dışında bir şey yapmaya çalıştığım için başıma gelen bu.

Yeni babalarımınla geçirdiğim son birkaç hafta kesinlikle harikaydı. Birlikte geçirdiğimiz gülünç ve çılgınca ilk zamandan sonra, neredeyse onlarla birlikte yatak odalarına taşındım. Ama bunun muazzam bir seks festivali olduğunu düşünüyorsanız, tamamen yanılıyorsunuz.

Bu kızın sıkı bir yatma saati var.

Ve kahretsin, bu konuda da çok katılar. Tüm uyku almalıyım, tüm sebzelerimi yemeliyim, kilo için değil sağlık için egzersiz yapmalıyım ve sağlıklı bir iş-yaşam dengesi kurmalıyım. Bu ne demekse artık.

Ama sabah saatlerine kadar iki adamla birlikte olmasam bile, bu harika bir oyun için zaman bulamadığımız anlamına gelmiyor. Beni bir kulübe götürmekten bile bahsediyorlar. Ve bu *tüm dünyadaki en iyi şey* olurdu!

Ve teşekkür etmek için, neden onlar için tatlı ve özel bir şey yapmayalım? Bildiğim kadarıyla ikisinin de yapamayacağı bir şey.

Bu yüzden internette birkaç kusursuz tarif aradım, yerel bakkaldan malzemeleri aldım ve hatta tüm dikkatimi buna vermek için öğleden sonra işten kaydardım.

Üç saat ve birçok denemeden sonra, yanmış bir parmak, dağınık bir mutfak ve gülünç sayıda az pişmiş veya çok gevrek kurabiye ile teşekkür ediyorum.

Kontrol edilemeyen gözyaşlarına boğulma dürtüsünü bastırarak aptal fırın kapağını tekmeliyorum ve kapandığında çıkardığı endişe verici sese dilimi çıkarıyorum.

Beni incittiği için haklı.

"Tut-tut-tut, küçük kız. Mutfak aletlerine böyle mi davranılır?"

Oh, cızırdayan sosisler.

Parmağım hâlâ ağızımdayken etrafımda dönerek Brennan için en iyi 'iyi bir kızım' yüz ifademi takınmaya çalışıyorum. Birkaç saat daha eve gelmemesi gerekiyordu.

"Evde ne yapıyorsun?" Soruyorum ama parmağım hâlâ ağızımda olduğu için daha çok "ne yapıyorsun?" gibi geliyor.

Brennan gözyaşı dolu gözlerimi, ağızımdaki parmağı ve dağınık mutfağı yarım saniye kadar gördükten sonra harekete geçip yanıma koşuyor. Endişe, başlangıçta yüzünde olan eğlenceyi çabucak bastırıyor. "Şekerparem, ne yaptın sen?"

Çok dikkatli bir şekilde elimi yüzümden çekti ve hızla kabaran parmağıma bakarken kısa bir acı tıslaması duyuldu.

"Acıyor gibi görünüyor," diye fısıldıyor beni lavaboya götürmeden önce. "Ağlamadığın için çok cesur bir kızsın."

Onun tatlı sözleri karşısında göğsüm gururla kabarıyor. "Ah, baba," diye cevap veriyorum, sesim şimdi onun benimle ilgilenmek için orada olmasının verdiği rahatlamayla titriyor.

"Elbette öyle, sevgili kızım. Her şeyi daha iyi yapacağım," diye söz veriyor ve soğuk musluğu açıp elimi akan suyun altına koyuyor. "Baban için orada tut, olur mu?"

Başımı sallayarak lavabonun altındaki dolabı açmasını ve küçük bir ilk yardım çantası çıkarmasını izliyorum. Aradığı şeyi bulması uzun sürmüyor ama bana döndüğünde, ben elimi soğuk suyun içinde tutarken o da beni tutuyor.

"Ne yapıyordun?"

Alt dudağımı ısırarak mutfaktaki dağınıklığa bakıyorum ve dikkatimi tekrar ona veriyorum. "Kurabiye pişiriyorum." Her bir yüzeyi kirleten yüzlerce başarısız denemeyi düşünerek bariz bir şekilde cevap veriyorum.

"Uh-huh. Peki parmağını nasıl yaktın? Fırın eldivenini kullanmayı mı unuttun?"

"Hayır!" Şiddetle bağıriyorum. Bazen biraz unutkan olabilirim. Ve kesinlikle bir bakıcıya ihtiyacım olduğuna katılıyorum. Ya da iki tane. Ama ben bile sıcak fırın yemeklerinden korunmanız gerektiğini biliyorum. "Bunun bir deliği var!"

Brennan ünlemime kaşlarını çatıyor ve başımı göğsüne yaslayabilmem için beni kendine doğru çekiyor. Başımın üstünü öpmeden önce, "O zaman onu atmamız gerekecek," diye düşünüyor.

Uzaklaşmadan önce başımı sallıyorum. "Kurabiyeler hâlâ fırında baba."

O, dünyanın en acımasız fırınından rahatsız edici nesneleri çıkarmaya çalışırken, ben de orada durup onun muhteşemliğine bakıyorum. "Sen harikasın."

Oops. Sanırım yüksek sesle söyledim. Oh iyi.

Kör edici gülümsemesi mutfağı aydınlatıyor, nefesimi kesiyor. Kalp atışlarımı yeniden ritme sokmaya çalışırken, elimi suyun altından çıkarana kadar bir tüp kremle yaklaştığını fark etmiyorum.

Çok yumuşak bir şekilde, bakmadan önce iltihaplı noktadaki suyu kurutmak için üzerine üflüyor. "Güzel, su toplaması kırılmamış," diye fısıldadıktan sonra losyonu açıyor ve büyük bir parça sürüyor.

Ve o kadar dikkatli davranıyor ki, neredeyse hiçbir şey hissetmiyorum.

Parlak mor bir bandajla sardıktan sonra bana gülümsemeden önce avucumu öpüyor. "İşte oldu. Her şey düzeldi, şekerim."

Ve sihir gibi, hiç acıtmıyor. Yemin ederim. Her şey daha iyi. Nedenini bilmek ister misin?

Çünkü benim bir babam var. Hayır, yok. İki tane var. Ve onlar bu dünyada başıma gelen en iyi şey.

Hâlâ hikâyemizin başındayız ve sonsuza dek mutlu sona ulaşmamızın ne kadar süreceğini kimse bilmesede, ulaşacağımızı biliyorum.

"Sağ ol baba," diye karşılık veriyorum sarılmak için arkama yaslanmadan önce. "Eve neden erken geldin?"

Kollarını bana dolamadan önce kıkırdıyor. "Kaz ve ben seni bu akşam yemeğe davet etmek için aramaya çalışıyorduk. İkimiz de ulaşamayınca telefonunun sessizde olduğunu düşündük. Yine."

Oops. Brennan da muhtemelen haklıdır. Çalışmam gerektiğinde zil sesini kapatmak ve işim bittiğinde tekrar açmayı unutmak gibi korkunç bir alışkanlığım var.

Sessizliğimi bir suçluluk itirafı olarak kabul ediyor ve açıklamaya devam ediyor. "Kaz'ın müşterilerle dolu bir öğleden sonrası olduğu için, itfaiye için yiyecek alırken uğramayı teklif ettim."

"Bunu yaptığına sevindim baba," diyorum, kelimelerim göğsünde boğuklaşıyor.

"Bu akşam yemeğe çıkabileceğimizi sanmıyorum," diyor Brennan, ses tonu alaycı bir pişmanlıkla karışık.

Kendimi geri çekerek ona kaşlarımı çatıyorum, hoşnutsuzluğumu dile getirme ve nedenini sorma zahmetine bile girmiyorum.

"Neden?" diyor, parmağını çenesine götürmek için duraklıyor. "Yiyecek bir sürü kurabiyemiz var." Yüz ifadesi değişmiyor ve size söylemeliyim ki bu aptal suratını sevdiğim için çok şanslı, yoksa taşaklarını tekmelerdim.

Brennan etrafına bakmadan önce yüzümdeki isyankâr ifadeye kıkırdıyor. "Pekâlâ. Vardiyama geri dönmem gerekiyor. Temizliği halledebilir misin, yoksa sana yardım etmeleri için çaylakları buraya göndermemi ister misin?"

Her ne kadar teklifini kabul etmek istesem de, bunun benim pisliğim olduğunu ve bundan sorumlu olmam gerektiğini biliyorum. Bu tatlı jest aynı zamanda öfkemi bir itfaiyecinin hortumuyla alevi söndürmesi kadar etkili bir şekilde soğutuyor.

"Sorun değil baba. Ama eve döndüğünde başka bir konuda yardıma ihtiyacım olacak," diyorum, aklıma parlak bir fikir geliyor.

"Öyle mi?"

Cevap olarak başımı salladım.

"O zaman bu ne?"

"Kurabiyemi kremanızla kaplayabilir misiniz?"

Sonsöz

SON SÖZ

DD/lg ve ageplay, BDSM yaşam tarzının bir dalıdır. Güvenli ve doğru bir şekilde uygulandığında, SADECE yürürlükteki kuralların farkında olan yetişkinler tarafından yapılır. Ageplay, bir veya daha fazla kişinin bir diğerine farklı bir yaştaymış gibi davrandığı veya davrandığı bir rol yapma biçimidir.

Bu, arzuları (sadece cinsel değil) ifade etmenin SAĞLIKLI bir yoludur ve hiç kimsenin utanması gereken bir şey değildir. Eğer bu sizin ilk ageplay romantizminiz değilse, umarım beğenmişsinizdir ve eğer ilkinizse - yazdıklarımın gözlerinizi yepyeni bir olasılıklar dünyasına açmış olması en içten dileğimdir.

Teşekkür

Haley & Bex bu ortak dünyayı mümkün kıldığınız için çok teşekkür ederiz. Sizler harikasınız ve her şey çok kolay oldu.

CK aileme. Sizi seviyorum. Her zaman. GR - fluffy bunu seninle yapmak ve tüm kelime oyunları ile boşalmak çok eğlenceliydi.

Ve sana - buraya kadar gelmeyi başaran okuyucuya. Sen bir baş belası değil misin????

Yazar hakkında

Leslie Ayla, WhyChoose, Kink, Romance ve fluff ile ilgili her şeyin yazarıdır. Her zaman tüm türlerle uğraşmayı sevse de gerçek aşkı Ageplay'in harika dünyasıdır.

Güney Afrika'nın güneşli sahillerinde yaşıyor.

olağanüstü hoşgörülü bir koca, iki güzel prenses ve cehennem köpekleri (Google ve Chrome).

Okumadığı, yazmadığı ya da yıl boyunca edindiği elli farklı hobide kendini kaybetmekten hoşlanıyor. Leslie'nin yaptığı her şey hakkında daha fazla güncelleme istiyorsanız,

[okuyucu salonuna](#) katılabilir veya

onun [bülteni](#). *Ancak* Leslie ile takılmak isterseniz [Discord sunucusu](#) onu her zaman bulabileceğiniz yerdir.

Facebook Okuyucu Grubu: [Leslie'nin Küçük Salonu](#) (<http://www.facebook.com/groups/leslieslittlelounge>)

Instagram [@LeslieAyla](#) (<https://www.instagram.com/leslieayalaauthor/>)

Facebook sayfası: [Leslie Ayla Yazar](#) (<https://www.facebook.com/LeslieAylaAuthor>)

Ayrıca

Tek başına:

[Onların Değerli
Prensesi Onların
Haydut Korsanı](#)

Hoşgörü Serisi:

[Babasını Bulan
Küçüklerini
Şımartmak](#)

Kink Listesi:

[DİLE](#)

Rawhide Çiftliği Serisi (Paylaşılan Dünya):

[Eşleşen Küçük Megan](#)
[Onların Gizli Küçük Keşfi](#)

Çarpık Küçük Masallar:

[Güzel Küçük Omega](#)
[Şımarık Küçük Beta](#)
[Bölüm 1 Şımarık Küçük](#)
[Beta Bölüm 2 Büyüleyici](#)
[Küçük Omega](#)

Femme Fatale Freakshow (Paylaşılan Dünya):

[Babaların Küçük](#) Suikastçısı- 23 Kasım 2024'te Geliyor

DNF Kitabevi (Paylaşılan Dünya):

[Kalın](#) - Ağustos'ta Geliyor

Sevgili babalar:

[Zombi Baba](#) Vampir
Baba (ön siparişte)

K.L. Ayla (PNR WhyChoose) tarafından
yazılmıştır

Avcı Günlükleri

[Genesis](#)